Свобода народам і людині!
За вільні національні держави поневолених народів!
Поневолені народи єднайтеся в боротьбі проти імперіялістів!

СЛАВА УКРАЇНІ! ГЕРОЯМ СЛАВА!

ІДЕЯ і ЧИН

Видає Провід Організації Українських Націоналістів
Самостійників Державників (ОУНСД)

Рік II. 1943. № 3.

Із Добровод[?]-вського архіву [illegible]

ЗМІСТ

З наших пресових видань

Наші видання

ПОСТАНОВИ
ІІІ-ьої Конференції Організації Українських Націоналістів Самостійників Державників (ОУНСД)

(Неповний текст)

ІІІ-я Конференція Організації Українських Націоналістів Самостійників Державників (ОУНСД), яка відбулася в днях від 17-го до 21-го лютого 1943-го року; піддавши всебічній аналізі:

А. сучасне міжнародне положення, позиції воюючих сторін, позиції поневолених народів і сучасне міжнародне становище України,

Б. ситуацію на українських землях та минулорічний період боротьби українського народу, стан організованих українських політичних сил та ролю ОУНСД як керівного чинника в національно-визвольній боротьбі українського народу;

стверджує:

До А.

1. Сучасна війна на Сході, що її розпутано в ім'я імперіялістичних інтересів німецького націонал-соціялізму і московського большевизму, ведеться за протинародні, реакційні цілі, обернення країн і народів у предмет колоніяльної експлуатації і грабунку, що несе за собою духовно-моральний, соціяльно-економічний і національно-політичний визиск і гніт, тобто за повне поневолення народів і людини. Це в першу чергу війна з приводу України, яку обидва імперіялізми трактують у своїх загарбницьких планах як центральну проблему їх імперіялістичної політики на сході Европи та вихідну базу для дальших підбоїв. В сучасній стадії боротьби ця війна довела до сильного виснаження обох партнерів та заставила їх мобілізувати та кидати на фронт усі можливі резерви, щоб, без огляду на мільйонові жертви, примусити противника до капітуляції.

2. Німеччина своєю імперіялістичною політикою у відношенні до всіх европейських народів та терором і грабунком на окупованих теренах змобілізувала проти себе всі народи сучасної Европи, в тому числі також т. зв. союзників. В цей спосіб створила вона ідейно-політичні та моральні й матеріяльні основи для свойого розвалу і вже хитається під ударами мільйонових армій ворогів та під впливом наростаючих в Европі революційних сил поневолених народів. Її намагання приєднати або приневолити поневолені нею народи під ширмою боротьби з большевизмом кривавитись в сучасній війні за її імперіялістичні інтереси являються підступним маневром окупанта і спізненою спробою оминути наслідків доконаних помилок та одним із засобів скріпити свій воєнний потенціял силами поневолених народів.

3. Большевицька Москва, виступаючи в ролі оборонця народів перед німецьким імперіялізмом, використовує сучасний воєнний стан, що існує між Німеччиною і аліянтами, та, капіталізуючи для себе терористичну німецьку політику на окупованих теренах, продовжує вести підступну гру за здобуття допомоги Заходу для перемоги над Німеччиною, що за планами Москви має стати першим етапом у здійсненні цілей московського імперіялізму, цебто підбою всієї Европи і переведення світової большевицької революції.

4. Британська Імперія і Сполучені Штати Північної Америки стоять у завзятій боротьбі проти німецького імперіялізму, як загрози життєвих інтересів англо-саксонського світу, використовуючи в цій боротьбі всі можливі чужі сили, а зокрема московську воєнну валку, що має завдати Німеччині основні удари на Сході. Їхньою метою являється розгромлення всіх великодержав Европи, що своєю мілітарно-політичною силою й імперіялізмом створюють для них нову за-

грозу та унеможливлюють їм реалізувати свої плани побудови европейського ладу, опертого на принципі рівноваги політичних сил та забезпечуючого свободу англо-саксонських політичних і господарських впливів в Европі. Здійснення планів англо-саксонського світу узалежнене від його силових спроможностей в кінцевій стадії сучасної війни, а вичерпання його сил може заставити його, як в 1919-му році, приймати політичні розв'язки, накинені самостійницько-визвольними або імперіялістичними чинниками.

5. Сучасна війна принесла окупацію й політичне поневолення німецьким імперіялізмом ряду европейських народів і, у їхній боротьбі за відбудову власних держав, заставила їх до політичної орієнтації на англо-американський світ як на чинник, що змагає до розвалу Німеччини. В наслідок німецьких практик та під впливом надій на допомогу Заходу кладуть вони небезпеку большевизму на дальшому плані їхніх самостійницьких акцій.

6. Україна знаходиться в сучасний момент між молотом і ковадлом двох ворожих собі імперіялізмів Москви і Берліна, що в рівній мірі трактують її як колоніяльний об'єкт. У своїй самостійницько-визвольній боротьбі український нарід зустрічає на відтинку своїх міжнародніх акцій ряд перешкод, що є випливом неознайомлення других народів з українською справою, протиакцій історичних ворогів України та є наслідком факту, що сучасна війна ведеться за інтереси великих імперіялістичних держав, які запрягають до своїх цілей інші народи та нехтують їхніми правами на національно-державне самовизначення. Тому для українського народу являється невідкличною вимогою вести боротьбу проти обох імперіялізмів на платформі власних сил, а в основу своєї співпраці з другими народами класти їхне визнання нашого права на власну державу і на цій площині шукати спільних інтересів західніх і східніх народів у спільній боротьбі проти німецького, московського і других імперіялізмів.

До Б.

7. Український нарід, що в свойому змаганні за Українську Самостійну Соборну Державу веде нещадну боротьбу проти московсько-большевицьких і німецьких окупантів, є єдиним джерелом і гарантом нашої сили та підметом нашої боротьби; Українська Держава повстане тільки завдяки праці й зусиллю та в боротьбі всіх верств українського народу шляхом Національної Революції проти всіх ворожих Україні імперіялізмів.

8. Організатором і керівником визвольної боротьби українського народу являється Організація Українських Націоналістів Самостійників Державників, що, незалежно від впертих намагань ворогів її знищити, витримала на становищі та невгнуто йде шляхом революційно-визвольної боротьби, ведучи за собою український нарід до остаточного вирішального бою за УССД.

9. 1942-ий рік був на українських землях роком впертої і завзятої боротьби українського народу за Українську Самостійну Соборну Державу. Вона проходила серед нещадного гніту й поневолення українського народу німецьким окупантом, серед намагання зробити з нього раба на власній землі і як націю знищити та серед повторних спроб московського червоного і білого імперіялізму розкладати український нарід і приготовляти грунт для його нового політичного й економічного поневолення. У відповідь на оці спроби німецьких і московських імперіялістів та як вираз невгнутої волі українського народу жити самостійним життям, і в наслідок скріпленої самостійницької акції ОУНСД на всіх землях України, наростав єдиний фронт самостійницької боротьби всіх верств українського народу, що позначився:

а) посиленим процесом кристалізації української самостійницької думки серед українських народніх мас, зростом їхньої національної свідомости та протиставленням української національної ідеї ворожим спробам агентів московського імперіялізму і німецького окупанта ширити розклад серед українського народу та підготовляти основи для його тривалого політичного поневолення;

б) наростанням свідомости українських народніх мас, що лише Українська Самостійна Соборна Держава створить умови для всебічного розвитку та забезпечить усі політичні і соціяльні права українського народу, та їх готовістю боротися за українську самостійницьку ідею;

в) поступовим ліквідуванням впливів серед українського народу партійницьких угрупувань та опортуністично-зрадницьких одиниць і груп, що під різними виглядами проповідують порозуміння з окупантами і з ними співпрацюють, чим намагаються послабити волю українського народу до боротьби та допомагають окупантам закріплювати на Україні колоніяльну систему;

г) участю в національно-визвольній боротьбі всіх верств українського народу та зростанням кадрів борців за УССД на всіх землях України.

10. Для Організації Українських Націоналістів Самостійників Державників був 1942-ий рік роком важкої боротьби, яка, незалежно від завданих Організації ворогами ударів, принесла:

а) визнання визвольної програми ОУНСД українськими народніми масами за правильну платформу боротьби українського народу за УССД;

б) дальше кристалізування і об'єднування всіх здорових національних сил навколо ОУНСД та поширення праці Організації і розбудови членської мережі на всі землі України;

в) дальше поширювання праці ОУНСД на всі сектори суспільно-політичного життя та притягнення до визвольної боротьби всіх суспільних верств українського народу.

11. Не зважаючи на згадані успіхи, все ж таки минулорічний період боротьби не довів до цілковитої ліквідації існуючих в Україні середовищ, які намагаються скріплювати існуючу, як наслідок поневолення, орієнтацію деякої частини українських народніх мас на ворожі Україні політичні центри або наставляють маси на пасивне вичікування на чужу зовнішню допомогу. В час, коли перед українським народом стоїть питання боротьби за його фізичне і духовне існування та розвиток, існують, крім того, серед українського народу елементи, які нині понад усе ставлять свої вузькоегоїстичні соціяльно-економічні інтереси і ради їх заспокоєння нехтують вимогами сучасної національно-визвольної боротьби українського народу.

12. Беручи до уваги минулорічний період боротьби і діяльности ОУНСД та прийоми, якими вона проходила, III-я Конференція визнає, що приняті на II-ій Конференції ОУНСД в квітні 1942-го року постанови витримали пробу життя та у своїх засадних основах залишаються і надалі напрямними нашої боротьби.

По переведенні аналізи проблем, що були предметом нарад, III-я Конференції ОУНСД визнає:

1. Реакційним і антинароднім планам московських і німецьких імперіялістів, що спровокували сучасну війну та, продовжуючи її коштом життя і страждань мільйонів і рівночасно прикриваючи свої загарбницькі плани забріханими фразами про т. зв. Нову Европу або пролетарську революцію, змагають до тривкого поневолення народів усієї Европи, до їх закування в кайдани націонал-соціялістичної германської або московсько-большевицької тюрми народів,—протиставляємо ідею самостійних національних держав усіх европейських народів на їх етнографічних територіях як найбільш прогресивну ідею сучасної доби, ідею ладу, опертого на принципі свободи народам і людині, що єдина забезпечить повну свободу розвитку всім народам ізнищить дотогочасні імперіялістичні системи та обереже народні маси від небезпек наростання нових загарбницьких імперіялізмів та постійно провокованих ними воєн.

Визнаємо, що здійснення оцих прогресивних ідей майбутнього справедливого европейського ладу, що зродиться і буде побудований на згарищах сучасної імперіялістичної війни, можливе єдино шляхом спільної боротьби всіх поневолених народів Сходу й Заходу, під гаслом національних революцій проти

мперіялізмів.

2. В період сучасної війни на сході Европи, що в наслідку мілітарного і духовного виснаження німецького і московського імперіялізмів та під впливом наростаючих в Европі революційних сил поневолених народів веде до їхнього розвалу, провадимо боротьбу для підготови Української Національної Революції, яка в момент кризи сучасної війни доведе до усунення окупантів з України.

3. Нашу визвольну програму спираємо і надалі на організованих революційних силах українського народу. Сприятливі політичні умови використаємо як допомічні елементи в нашій боротьбі. Протиставляємося якнайрішучіше всім капітулянським спробам демобілізувати волю українського народу до боротьби шляхом сугерування народнім масам надій на зовнішні сили.

4. Враховуючи існуючий зараз уклад міжнародніх сил і гру, що ведеться між ними, тактику нашої боротьби за УССД базуємо в першій мірі на вимогах ідеї УССД, нашої визвольно-політичної концепції власних сил та революційних прийомів ОУНСД і зв'язуємо з кожночасним укладом міжнародньої ситуації, з тенденціями його розвитку, а розбіжності між поодинокими імперіялізмами використовуємо для себе як чинники, що можуть спричинити потрібну для здійснення наших визвольних цілей зміну міжнародного положення. Ми шукаємо пунктів спільних інтересів нашої боротьби з інтересами других народів і держав і на цій площині формуємо основи для нашої міжнародньої співпраці.

Стоїмо на становищі, що передумовою мобілізації всіх національних і політичних сил України для боротьби проти московсько-большевицького імперіялізму та приєднання до неї зовнішньо-політичних сил, а зокрема поневолених народів, являється боротьба українського народу проти німецького імперіялізму.

Тільки шляхом боротьби проти німецького імперіялізму можна:

а) відірвати від впливів Москви ті елементи українського народу, які шукають охорони перед загрозою з боку німецького імперіялізму в Москві;

б) демаскувати московський большевизм, що свої імперіялістичні заміри і далі поневолювати Україну прикриває лозунгами оборони українського народу і других поневолених народів перед німецьким окупантом;

в) здобути для українського народу і для його національно-визвольної боротьби незалежну позицію на зовнішньому міжнародньому відтинку.

В сьогоднішньому укладі міжнародніх сил і в сучасній стадії визвольної боротьби українського народу всяка співпраця з німецьким окупантом і давана йому поміч у його конкуренційній боротьбі з московським імперіялізмом являються на ділі підтримкою московського імперіялізму в Україні і назовні та обмежують йому його підступні намагання компрометувати в Україні і на міжнародньому відтинку українську національно-визвольну боротьбу як знаряддя німецького імперіялізму в його завойовницьких планах.

5) На відтинку поневолених народів сучасної Европи, зокрема її сходу, змагаємо до ліквідації дрібних неістотних спорів в ім'я національних революцій проповідуємо і організуємо спільний фронт поневолених народів для боротьби проти імперіялізмів і проти поневолення під гаслом свободи народам і людині.

Вважаємо, що, незалежно від хвилевого укладу сил між воюючими блоками тільки спільна боротьба всіх поневолених народів Сходу і Заходу проти імперіялізмів може врятувати їх від політичного, господарського і культурного поневолення та довести до відбудови вільних національних держав на етнографічних територіях поодиноких народів.

Приймаючи в основу факт, що Україна в боротьбі проти обох імперіялізмів —німецького і московсько-большевицького — займає ключеву позицію, стверджуємо, що без зломання тих імперіялізмів на Україні, отже без існування Української Самостійної Соборної Держави не можливе тривале існування суверенних національних держав европейських народів, а зокрема поневолених нині народів східньої, середьої, північної і південно-східньої Европи, та тривалий мир.

6. Ми приймемо активну участь у кожній европейській коаліції, організо-

ваній другими поневоленими або державними народами проти імперіялістичних загарбників, але тільки на принципі визнання другими народами нашого права на нашу державну незалежність.

7. Боротьбу за УССД ведемо й вестимемо дальше, незалежно від усяких територіяльно-політичних перемін на сході Европи.

8. Большевицьку і білу імперіялістичну Москву будемо поборювати завжди, як віковічного ворога поневолених народів Сходу та як джерело вічного неспокою в Европі і осередок імперіялістичної експанзії на европейський і азіятський континент.

9. В разі повернення большевизму на українські землі будемо планово розбудовувати наші національні і революційні сили під новою займанщиною, а наші організовані, революційно-самостійницькі вияви провадитимемо згідно з вимогами ідеї УССД та революційної тактики ОУНСД, беручи при тому до уваги кожночасний стан морально-політичних сил українського народу та даний уклад зовнішніх політичних сил.

10. Усі спроби біломосковських елементів та зовнішніх чинників відновити стару московську імперію на немосковських землях, зокрема на землях українського народу, зустріне український нарід нещадною боротьбою.

11. Стоячи на становищі побудови національних держав усіх народів на їх етнографічних територіях, український нарід протиставляється і протиставлятиметься всім спробам народів, в сучасний момент поневолених німецьким або московським імперіялізмом, або т. зв. союзників Німеччини, що їх заставив німецький імперіялізм кривавитися за його інтереси, — загарбати в цілості або частинно українські землі та поневолювати Україну. Український нарід буде нещадно поборювати такі імперіялістичні намагання, що, являючись ломанням революційного фронту европейських народів, які борються проти імперіялістичних загарбників за вільні національні держави, побудовані на етнографічному принципі, — скріплюють політичні і мілітарні позиції німецьких і московських та других світових імперіялізмів.

12. Визнаємо, що тільки організований збройно-політичний чин українського народу під керівництвом його революційно-визвольного проводу доведе до створення УССД, а назовні принесе Україні визнання і респект усіх других народів і держав.

13. Проведення і здійснення революційно-визвольних планів і цілей нашої боротьби за УССД, небезпека червоного і білого московського чи другого зовнішнього імперіялізму інших народів, окупантські плани і практики німецького імперіялізму, вимоги збереження українських народніх мас та організування їх планової оборони і самооборони перед масовим фізичним винищуванням та цілковитим економічним грабунком окупантами, — ставили і ставлять перед нами, завдання поширювати, скріплювати та творити нові окремі осередки організованої сили народу.

14. Змагаючи до здійснення основної мети нашої боротьби, тобто УССД і твердо стоячи при нашому плані визвольної акції та опираючи на ньому нашу тактику, ми не дамо ворогам накинути нам прийомів нашого поступування. На намагання імперіялістичних загарбників сепарувати провідну верству революційно-визвольних і державницько-свідомих елементів від широких мас народу відповість український нарід скріпленням єдиного революційного фронту всіх верств та посиленою боротьбою за УССД під керівництвом свойого революційно-визвольного проводу.

15. Насильні визози українців з окупованих німцями українських земель на примусові роботи до Німеччини так само, як і змушування Москвою українського національного елементу до праці для скріплювання военного потенціялу московського імперіялізму, являються одним із планових засобів ворожих Україні імперіялізмів втягати українську робочу силу до невільничої праці для здійснення ворожих їй імперіялістичних цілей Берліна і Москви та йдуть по лінії планів

німецького і московського імперіялізмів вихолощувати Україну від її здібного до національної боротьби елементу, а в дальшу чергу його знищити. Український нарід не стане тяглом ворожих собі імперіялістичних інтересів, не буде закріплювати власними руками своєї неволі, а свою працю і труд віддасть лиш ідеї революційної боротьб за УССД.

16. Мобілізування і приневолювання українців німецькими імперіялістами проливати свою кров і віддавати життя в рядах їхніх армій в ім'я чужих і ворожих українському народові імперіялістичних інтересів;

проголошування німецькими імперіялістами українців союзниками в конкуренційній боротьбі німецького імперіялізму з імперіялізмом Москви;

творення німцями окремих збройних відділів з українців ОСУЗ і ЗУЗ;

називання українців, насильно або підступно змобілізованих Москвою в червону армію або в партизани, ворогами українського народу, —

визначаємо:

як намагання німецького імперіялізму здобути для себе гарматне м'ясо серед українського народу, щоб в цей спосіб виграти війну і ще гірше поневолити український нарід;

як підступні спроби послаблювати волю українського народу до боротьби шляхом будження в ньому неоправданих, обманливих надій на добру волю німців змінити свою імперіялістичну політику в Україні та визнати в майбутньому право українського народу на незалежне державне життя;

як підступні заходи для творення штучних перегород між українцями Осередніх і Східніх Земель та Західніх Земель;

та як намагання посіяти ворожнечу та довести до проливу братньої крови між українцями спід німецької і большевицької окупації.

17. Насильна і підступна мобілізація українців московським імперіялізмом в ряди червоної армії або в червоні партизани, під гаслами оборони т. зв. соціялістичної батьківщини перед німецькими наїзниками і під гаслами спільноти інтересів українського народу з московською імперіялістичною клікою, а також засуджування московською пропагандою українців, що їх насильно або підступом змобілізували німці в ряди своєї армії, німецькими агентами і ворогами українського народу, — являється одним з імперіялістичних методів Москви приневолити український нарід проливати свою кров за інтереси московського імперіялізму, відводити його від його єдиної правильної ідеї боротьби за власну національну державу, щоб у цей спосіб послаблювати його фізично та розкладати морально, а від так ще сильніше поневолити та щоб шляхом витворювання штучних перегород між українцями по обох боках фронту доводити до проливу братньої крови між синами одного українського народу.

18. Приймаючи в основу ідею власної державности як мету своєї боротьби, український нарід віддасть свої сили тільки для революційної боротьби за УССД та протиставиться всім ворожим спробам його використовувати та запрягати до воза чужих імперіялістичних інтересів, а в своїй боротьбі проти ворожих імперіялізмів стане рам'я-об-рам'я тільки з тими народами, що визнають його право на власне самостійне державне життя.

19. Засуджуємо всі спроби індивідуальної чи збірної співпраці з окупантами як шкідництво і зраду українському народові. Заплямовуємо як зрадників українського народу всіх агентів і наємників, секретних співпрацівників гестапо і НКВД і других, що за юдин гріш продають свою батьківщину.

20. Визнаючи, що національне визволення і відбудова української держави залежить від участи цілого народу в боротьбі проти окупатів, Організація Українських Націоналістів змагає до об'єднання всіх його верств під прапором визвольної боротьби.

21. Виходячи з положення, що питання молоді є одним із основних питань сучасної і мабутньої долі українського народу, будемо виховувати її в дусі ідей революційної боротьби за УССД, поборювати серед неї всі ворожі українській

національно - визвольній ідеї ідеології , а зокрема марксівську, орієнтацію деякої частини молоді на Москву як на політичний і ідейно-світоглядовий центр та протиставлятимемося всім тим негативним виявам серед частини української молоді, що повстали в наслідок сучасного воєнного лихоліття та виявляються у формі погоні за особистими інтересами і замикання себе в колі справ, що далекі від сучасної визвольної проблематики українського народу.

ВИРОВИЙ М. В.

УКРАЇНА І РОСІЯ

(Сучасний стан, ставлення проблеми і перспективи)

Фактом є, що, незалежно від сучасної німецької окупації українських земель, Москва, як організатор і символ ворожого нам московського імперіялізму і далі є одним з найважніших чинників сучасної політичної дійсности на Україні. Так є не тільки тому, що німці, знехтувавши національно - державницькими аспіраціями поневоленим іперіялістичною Москвою народів та повівши вслід за тим на окупованих теренах політику національного і соціяльного пригноблення та економічного грабунку, війну на Сході неминуче програють і зв'язку з тим існує загроза повороту москво-большевизму, але також тому, що московське панування на Україні запустило дуже глибокі коріння та залишило дуже виразні наслідки. Москва свою політику будувала завжди не тільки на фізичному насиллі, але також на намаганні духово-морально заволодіти підбитими теренами. Москва, з одного боку, фізично нищила провідну українську верству, з другого —творила серед українського народу нові кадри відданих собі слуг, що помагали їй поневолювати Україну. В парі з цим ішло намагання в'язати найтіснішими вузлами Україну з Москвою, накидати українській масі всеросійські орієнтації, колонізувати Україну неукраїнським , головно російським елементом та творити в цей спосіб агентурні сили московського імперіялізму на Україні і т. п.

В наслідок цього, сьогодні перед українським самостійницьким рухом, побіч завдань боротьби проти німецького окупанта, стоїть вимога боротьби проти повороту большевизму, чи білого московського імперіялізму на Укрїну. Одною з форм цієї боротьби є бортьба проти наслідків московського панування на Україні.

Боротьбу проти московського імпереялізму треба розглядати в трьох аспектах:

1) внутрішньо-українському,
2) московському,
3) всесоюзницькому.

I

Коли взяти до уваги сьогоднішній фактичний стан на Україні і всі головні наслідки московсько-большевицького панування, то наше завдання в боротьбі пороти московського імперіялізму на внутрішньо - українському відтинку буде звучати в першу чергу: нищити усі сліди духової московщини в душах тої, досить поважної частини українських народніх мас, яка сьогодні виявляє на собі очевидні сліди впливу московської суспільно-політичної думки та здобувати ці маси для української національної ідеї і культури.

На поодиноких відтинках суспільно-політичного життя українського народу це значить:

— на місце безобличної і обманливої ідеї інтернаціоналу, класової солідарности, або ідеї православ'я, чи слов'янофільства у московському виданні,

— поставити чітку і виразну, закорінену в українській історії і традиції українську національну ідею;

— на місце культури обломовщини, брудного мужика і червоної або білої демогогії, — героїчні первні української національної культури, ідеї свободи людини, пошанування людської гідности, ідеї соціяльного порядку й справедливости;

— на місце політичної орієнтації на московський центр, що завжди приносив Україні політичний гніт, економічний визиск та робив з неї знаряддя для своїх імперіялістичних цілей, — орієнтацію на київський політичний осередок як організатора відродженого українського народу і носія нового життя та суспільно-політичного і національно-державницького порядку на цілому просторі сходу Европи і Азії, що побіч України був і є також об'єктом експанзії московського імперіялізму, себто орієнтацію на Українську Самостійну Соборну Державу (УССД).

Боротьба проти московського імперіялізму на внутрішньо-українському відтинку мусить іти під гаслом скріплювання і загострювання української національно-політичної чуйности, зважаючи на вічно повторні намагання Москви не здавати своїх позицій на Україні та ідейно і політично підкорювати собі український нарід. Власне, московський імперіялізм зробив з поважної частини українських народніх мас середовище, яке ще сьогодні наставлене шукати виходу з нинішньої ситуації в Москві, а не в Українській Самостійній Державі і в боротьбі за неї, що одиноко може забезпечити народні маси України перед неволею й гнітом з боку німецького й московського, червоного чи білого, імперіялізму. І коли сьогодні наступає переворот у доцьогочасному ставленні згаданої частини українських народніх мас до ідеї УССД, то це відбувається під впливом великого накладу сил і жертв самостійницького руху. Це є боротьба української ідеї з московським осередком підбою експлуатації, боротьба за душу українського народу, за його ідейне обличчя. Це є перша стадія боротьби. Друга стадія, буде боротьбою на мечі. Бо зудару з московським імперіялізмом нам не оминути.

II.

Коли йде про московський аспект нашої боротьби, з московським імперіялізмом, то тут треба відрізнити три площини:

а) наша боротьба проти ворожого нам північного осередку, що від століть організує поневолення українського народу,

б) наша політика у відношенні до російського народу на його етнографічній території,

в) наша політика у відношенні до меншости російської національности на українських землях.

Минуле України вказує, що весь історичний розвиток українського народу, зокрема від часу упадку Української Київської Княжої Держави і сформування московської держави, проходить під знаком боротьби проти величезного гніту, який іде на Україну з півночі. Ця північ мала вже в початках кристалізації своєї державности зовсім інші національні первні, ніж Україна, і завжди намагалась шляхом насилля і підбою здобувати все нові простори, нищити на тих просторах існуючі національні культури та політично-державні порядки, накидати свою систему, свої ідеї, а рівночасно забезпечити за собою необмежені можливості визиску й гніту завойованих теренів та живучих на них народів і їхніх багатств. Це була, м. ін., одна з важливих зовнішніх причин упадку української державности. Відбудованій українській державності козацької доби, в період її виснажуючої війни з магнатською Польщею, саме Москва завдавала підступні удари, які унеможливили ріст і вдержання української державности, а відтак вогнем і мечем її ліквідувала. Тут причина, що упавшій українській державі тяжко було відродитися. Тут також показалось, який фатальний, а то й злочинний вплив мав московський імперіялізм для життя й розвитку українського народу. Цей вплив

видний за цілий час московського володіння на Україні аж до сьогоднішніх днів, дарма що він завжди прикритий різнородними обманливими фразами про захист України Москвою.

Московський імперіялізм є ворожий Україні не тільки тому, що він заперечує право нашого народу на власне державне життя, але також тому, що від віків несе Україні тільки неволю, розклад, економічну експлуатацію, декадентську культуру тощо. Це лежить в його природі. Це він завжди тримає Україну в стані повного розслаблення, а український нарід вдержує в стані сталої безпомічности та, вбиваючи всякими способами українську національну ідею і власну політичну думку, намагається постійно орієнтувати Україну на московський центр. Московський імперіялізм хотів би зробити з нас европейську Індію, а наш нарід обернути в рабів. Тому боротьба з ним, з усіма його політичними й культурними впливами — це неодмінна передумова нашої перемоги.

Свідомість цих фактів мусить лягти в основу політичної свідомости українського народу. Без знищення духової Москви на Україні, без усвідомлення мас, в чому суть московського панування на Україні, без їхньої мобілізації на фронт боротьби з московським імперіялізмом, без кристалізації одної свідомої своїх національних інтересів української спільноти, — не бути Українській Самостійній Соборній Державі.

Коли йде про наше ставлення до російського народу на етнографічній московській території, то тут зразу треба сказати: для нас воно не може визначатися нашим ставленням до московського імперіялізму. Виповівши нещадну боротьбу московському імперіялізмові і мобілізуючи всі сили проти його намагань і далі поневолювати Україну, ми в цей спосіб не виповідаємо війни московському народові, бо ми не хотіли б з ним ані сьогодні, ані завтра воювати. Ключ справи лежить в руках московського народу. Буде він поважати наше право на власну державу і не дасть послуху підшептам імперіялістичної сталінської, чи білогвардійсько-шовіністичної кліки, яка пхає його на сталі воєнні затії і поневолювання других народів, — тоді з боку українського народу не буде жодних перешкод для мирного наладнання зносин з нашим північним сусідом. Ми визнаємо право московського народу на національну державу на його етнографічній території, ми тільки боремося проти північного осередка московського імперіялізму, що, власне, таке право на власну державу відмовляє нам і другим поневоленим народам. Правда, ми повністю свідомі того, що тяжко відокремити якийсь нарід від його імперіялізму, бо цей останній випливає з істотних первнів і прикмет характеру даного народу, але ми незабуваємо також, як дуже загарбницький імперіялізм Кремля підсичувався також чужими, зокрема германськими і жидівськими елементами.

При тому ми мусимо вказати на один незаперечний факт, а іменно, що московський імперіялізм, як у формі царсько-шовіністичної воєнщини, так і в формі інтернаціональної большевиччини, завжди кидав цілу імперію на різнородні, безвідповідальні політичні авантюри, пхав народні маси в імперіялістичні війни й катастрофи, чим доводив до горя і страждань також широкі маси московського народу.

Наслідком цього є, що сьогодні російський нарід відчуває на собі катастрофічні наслідки й консеквенції авантюрницької політики своїх урядів, що водять його завжди на чужі території що ставлять завжди абсурдні імперіялістичні цілі, тягар яких спадає на плечі працюючих верств російського народу. Це ж бо цей московський імперіялізм піднімав і піднімає походи то на південь, то на захід, це він примусив московські народні маси підбивати Україну і своєю кров'ю готувати неволю українському народові, це він водив їх на Кавказ, на Фінляндію, на Балтійські держави, на Білорусію, на Буковину й Бесарабію, на західні українські землі, на Польщу, він готував нову різню на Балканах, щоб там задоволити свої хижацькі апетити, він пхнув їх навіть на Еспанію, він, врешті, кинув московські народні маси в обійми сучасної другої імперіялістичної війни та безжалісно проливає

моря народньої крови за здійснення своїх божевільних інтернаціональних планів.

А тимчасом московський нарід теж прагне волі й свободи. Він на це має повне право. Тому також вільна національна держава московського народу на його етнографічній території мусить стати метою його боротьби.

Сьогодні на перешкоді до цієї мети стоїть не тільки червоний сталінський імперіялізм, але також новий, готуючий себе на спадкоємця, білий ново-московський. Один і другий хочуть водити трудящі маси російського народу по бездоріжжях другої імперіялістичної війни.

Крім цього, на дорозі до національного відродження московського народу стоять сьогодні німецькі імперіялісти, які хочуть загнати всі народи Сходу разом з московським народом в ярмо неволі.

Український нарід, що від століть бореться проти московського імперіялізму, з усією силою протиставляється також намаганням німецьких імперіялістів поневолити Україну. В цій боротьбі йде український нарід поруч з другими народами, що їх поневолював московський імперіялізм, а зараз хоче поневолити Берлін. Український нарід готовий іти також у цій боротьбі з московським народом. Це можливе тоді, коли московський нарід відмовиться підтримувати імперіялістичні затії своїх урядів, коли перестане бути знаряддям в руках московського імперіялізму, що коштом народніх мас намагається продовжувати імперіялістичну війну в ім'я своїх авантюрницьких імперіялістичних цілей, коли, отже, московський нарід ставитиме питання московської держави на московській етнографічній території. Тільки на цій площині можлива остаточна і рішальна перемога Сходу над імперіялізмами Заходу. Німецький імперіялізм остаточно розвалиться під ударами національних революцій вільних народів, що стоять зараз у боротьбі проти всякого поневолення і імперіялізму і скеровують своє вістря проти обох імперіялістичних гнобителів. Силу тим народам дають нові палкі революційні ідеї, а національні революції на Сході принесуть на своїх штиках свободу і звільнення від усяких східніх і західніх імперіялістів. Український нарід визнає ідею національної незалежности і державної самостійности всіх народів Сходу та бореться однаково проти західніх, як і московських імперіялістів. Наше гасло: свобода народам і вільні національні держави всіх народів Сходу. Наша мета — Українська Самостійна Соборна Держава.

Ставлення до меншостей на Україні.

Український нарід бореться за Українську Самостійну Со́борну Державу, щоб здобути своє право на незалежне й самостійне національне життя та здійснити нехтувані імперіялізмами ідеї свободи людини, особистої гідности, вільної праці, соціяльної справедливости і політичної рівности всіх жителів України.

Тому отже, всім меншостям, що живуть на Україні, отже і московській, український нарід визнає повну рівноправність та кличе їх до спільної боротьби за УССД, що забезпечить повноту розвитку, соціяльну справедливість та культурне життя всім жителям України. Український нарід кличе всіх, хто живе на Україні, до спільної боротьби проти німецьких імперіялістів, що поневолюють Україну, та проти московського імперіялізму, що експлуатує економічно всі трудящі маси України. Тільки УССД, яка не буде вивозити своїх багатств ані в далеку Москву, ані в Берлін, а використає їх на власні потреби, забезпечить заможне життя кожному свойому громадянинові. Одночасно, однак, український нарід мусить якнайрішучіше протиставитися всім спробам московського імперіялізму робити з російської меншости своїх агентів. Хто, живучи на Україні і з'їдаючи український хліб, одночасно дає послух ворожому московському імперіялізмові, — той ворог України, і його український нарід буде нещадно поборювати як ворога народніх мас України та як зрадника ідеї народньої волі, свободи, національної і соціяльної справедливости на Сході, так само, як український нарід поборює всіх вислужників німецького імперіялізму на Україні.

III.

Взаємовідносини між двома величинами на Сході, себто між Україною і Москвою, визначалися завжди відношенням сил між поневоленим українським народом і озброєною імперіялістичною державою. Звідси був наслідок, що ми не могли мірятись з Москвою, що вперто проводила свою імперіялістичну політику.

Зараз триває війна, і всі політичні, мілітарні і господарські сили московського імперіялізму сильно зменшуються. З другого боку, український нарід, хоч зазнає теж великих страт, має сьогодні вже, себто задовго перед рішаючим моментом на Сході, самостійницький осередок революційної боротьби, яким зараз є **Організація Українських Націоналістів Самостійникій Державників (ОУНСД)**, що змагається за об'єднання всіх самостійницьких сил України в одному революційному фронті. Під керівництвом цього осередку буде проходити Українська Національна Революція.

Цей факт має не тільки вузько-українське, але також всесоюзницьке значення. Задовго ще перед війною Організація Українських Націоналістів висунула ідею спільної боротьби всіх поневолених народів проти московського імперіялізму під гаслами: „Свобода народам і людині!“ У сучасний момент ідею цю ОУНСД вперто здійснює. Таким чином Україна стає ініціятором боротьби всіх поневолених народів Сходу, зарівно проти червоного московського імперіялізму, а також проти німецького імперіялізму. Таким чином український нарід є першим і досі одиноким народом, який висунув гасло спільної боротьби народів Сходу.

Нашими противниками на цій площині є зараз тільки большевики, що, однак, проповідують тільки боротьбу проти Німеччини і то з чисто конкуренційних цілей, бо вони самі хочуть підбити світ і поневолити народи. Сьогодні большевики оперують далі старими, заялозеними лозунгами з ленінсько-сталінського арсеналу, підшитими цим разом вже куди сильніше московським патріотизмом „отечества“ і „родіни“. Намагаючись обдурити поневолені народи, наче б війна йшла також за їхні інтереси, щоб в цей спосіб краще запрягти їх до свойого імперіялістичного воза, большевики використовують сучасну війну, щоб міцніше прикувати підбиті народи Сходу до ярма московського імперіялізму. Звичайно, тут іде про один з більших обманів і злочинів московського імперіялізму. В цей спосіб примусив він також в роки громадянської війни поневолені народи кровавитися за його інтереси, обіцяючи їм всі права „вплоть до отделения“. Наслідком цього обману була найжорстокіша окупація і поневолення свободолюбивих народів Сходу.

За большевиками тупцюють сьогодні старі єдино-неділимські, шовіністичні, білогвардійські недобитки, що радо зайняли б місце сталінської імперіялістичної кліки на те тільки, щоб дальше продовжувати сучасну війну та в ім'я своїх імперіялістичних планів готувати всім народам Сходу нову царсько-поміщицьку, капіталістичну неволю. Білогвардійці не висунули досі жодних прогресивних ідей, бо їх вони не мають, а самі вони являються найбільш реакційними „покидьками“ сучасної доби та такими самими, як і сталінська верхівка, імперіялістичними горлорізами.

В цей спосіб одинока існуюча сьогодні на Сході і висунена Україною ідея вільних національних держав сходу Европи є н а й б і л ь ш п р о г р е с и в н о ю і д е є ю с у ч а с н о ї д о б и. Вона гарантує всім народам Сходу повну свободу їх національно - політичного і соціяльно - економічного та культурного розвитку, вона дає їм змогу звільнитися від ненависних імперіялістичних хижаків і будувати власне життя по своїй вподобі, вона, врешті, забезпечує право одиниці свобідно розвиватися та хоронить її особисту гідність. Тільки на цій площині можливе знищення основних ворогів народів Сходу, якими являються московський і німецький імперіялізми. Тільки на цій площині можливе об'єднання великих народніх сил народів України, Польщі,

Білорусії, Литви, Латвії, Естонії, Грузії, Вірменії, Азербайджану і народів російської Азії для боротьби з незалежними імперіялізмами. Це також одинока площина, на якій може стати російський нарід пліч-о-пліч з другими поневоленими народами до боротьби за закінчення сучасної розбійницької імперіялістичної різні та за своє національне відродження. Розвал імперіялізмів на Сході і кінець війні принесуть Національні Революції вільних народів Сходу, що побудують своє незалежне життя в самостійних державах.

Таку прогресивну ідею приносить сьогодні Сходові Україна і кличе другі поневолені народи ставати в ряди єдиного революційного фронту боротьби всіх поневолених проти імперіялізмів. Це є ідея народньої свободи, вільного національного й індивідуального розвитку, ідея заможного й культурного життя народів і одиниць. Хто ідеї цій протиставиться, — байдуже, хто він є: німецький, большевицький, білогвардійський чи інший імперіяліст, — той ворог народніх мас та зрадник єдиного революційного фронту всіх народів сходу Европи.

VI.

Сучасна війна веде до виснаження всіх воюючих імперіялізмів, в першу чергу московського і німецького, що обидва є завзятими ворогами українського і других поневолених народів. При кінці сучасної війни дійде до моменту, коли ослаблені німецький і московський імперіялізми — не будуть спроможні опертися могутньому напорові революційних сил сходу Европи. Тоді прийде вибух національних революцій на Сході.

Передумовою перемоги українського народу в момент кризи сучасної війни являється сьогодні:

1)скріплювання національної чуйности і свідомости українських мас відроджування серед них національно-українських первнів у протиставленні до занепадницьких впливів московщини та кристалізування серед них одної національної спільноти, свідомої своїх цілей і готової до боротьби за УССД;

2)нещадна боротьба проти всіх залишків і сучасних впливів та намагань московського імперіялізму поневолити український нарід;

3)мобілізація мас під гаслом боротьби з намаганням німецьких імперіялістів поневолити Україну та зробити з неї колонію, а народні маси обернути в рабів;

4)пропагування серед всіх національних меншостей в Україні ідеї спільної боротьби проти московського й німецького імперіялізмів, як спричинників сучасної імперіялістичної війни і носіїв соціяльного гніту, економічної експлуатації людини, нужди, рабства, та здобування їх для ідеї УССД як держави політичної і національної справедливости і рівноправности всіх своїх громадян, незалежно від національної і конфесійної приналежности та захисника соціяльно-економічних та культурних праз одиниці;

5)поборювання всіх тих споміж національних меншостей і споміж українського народу, що, живучи на Україні, стають агентами і знаряддям в руках московського чи німецького імперіялізму, як зрадників свободи й інтересів народніх мас України;

6)проповідування ідеї співпраці та спільної боротьби всіх народів сходу Европи проти німецького і московського, червоного чи білого, імперіялізму та проти всіх других імперіялізмів Заходу, проповідування ідеї свободи людини, пошанування людської гідности, свобідного права на працю й культурний розвиток, ідеї незалежного національного державного життя та вказання всім народам Сходу цих ідей як мети їхньої боротьби в протиставленні до забріханих фраз московського і німецького імперіялізму і, нарешті, проповідування ідеї національних революцій під гаслами вільних держав народу українського, російського, польського, білоруського, литовського, латиського, естонського,

грузинського, вірменського, азербайджанського і всіх других народів бувшої большевицької імперії;

7)поведення організаційної праці для спільної боротьби всіх названих народів в час теперішньої війни під кутом спільної акції для розвалу московського і німецького імперіялізму та підготовки національних революцій на Сході.

Україна і Росія — ця проблема має для нас не тільки український, але і міжнародній характер. Ліквідація московського імперіялізму поза Україною, себто в Москві, не можлива без ліквідації його агентурних впливів серед українських мас. З другого боку, відродження УССД неможливе без поставлення нашої боротьби у міжнародній, всесоюзній площині, на якій одиноко можемо здобути уранському народові належне місце серед других народів Сходу та створити передумови для вдержання УССД і самостійних держав других народів.

Історичною трагедією українського народу і других народів, поневолених московським імперіялізмом, було те, що вони досі завжди виступали поодинчо увідношенні до свого відвічного ворога та що бракувало їм одної, виростаючої з їхніх органічних потреб, справді об'єднуючої, революційної ідеї, що мобілізувала б їх до спільної боротьби. Поставлені сам-на-сам з Москвою та ідейно слабші, мусіли завжди програти. Так мусіло бути з усіма народами московської тюрми народів, коли зважити, що навіть Україна, як найсильніший чинник , була здавлюзана озброєним п'ястуком московського імперіялізму й ідейно деморалізована його фразами. В виду цього московський імперіялізм з питомою йому підступною хитрістю накидав їм завжди половичні ідеї та змушував шукати опори в північному центрі Так було з усіма т. зв.обєднуючими ідеями православ'я,слов'янофільства, соціялізму, спільноти класових інтересів, тощо. Все це був блахман ігонко шитий засіб поставити понезолені народи на службу московському імперіялізму. Це розслаблювало поневолені народи і давало моральну силу московському імперіялізмові. На цій основі наростала також його фізична сила як здогадливогооборонця народів всієї імперії.

Але зараз справи підлягли основній зміні. Сьогоднішній час є характерний тим, що, з одного боку, московський імперіялізм виснажується фізично у війні, рівночасно однак тратить свою моральну позицію серед поневолених. Сьогодні вже ніхто в нього не вірить, бо нічого нового він не дає. Бо в той час, коли в першій світовій війні московський імперіялізм зумів у момент кризи дуже скоро перескочити з отчизняно-царського коника, що став для виснажених війною мас зненавидженим символом, на коника соціялістичної революції, сьогодні цей імперіялізм тупцює на місці і пробує себе рятувати відгрітими старими фразами. Але це не вийде! маси вже давно пізнали справжню суть большевицької системи, а також і „родіни“,що для всіх поневолених стала ненависною казармою. Цей момент є зараз вирішним моментом внутрішньої ідейно-політичної кризи московського імперіялізму, що йде поруч з його мілітарно-фізичним виснаженням та стане причиною його неминучого упадку.

Сьогодні московський імперіялізм ідейно і політично **загниває**, він не мобілізує вже для себе маси, як якась нова притягаюча ідея. Те, що він зараз дає це старі, давно скомпрометовані в масах, реакційні гасла. Це є гасла оборони старого, зіпсованого в нутрі і загниваючого режиму. Сьогодні Схід переживає таку саму хвилину, як її переживало людство напередодні Великої Французької Революції 1789 р. громадянської війни 1917 р. Цілі десятиріччя загнивала февдально королівська влада Франції, щойно напір свободолюбних ідей і нового справедливого порядку зміг її розвалити. Напередодні свого розвалу вона мобілізувала всі сили реакції, щоб себе рятувати. Але завеликі були її гріхи, і завеликий був народний гнів. Тому вона безповоротно падала під ударами революційних мас.

В період першої імперіялістичної війни старий царський труп також внутрішньо вже розложений, пробував рятувати себе мілітарною силою. Це, однак не могло його вдержати при житті. Те що має впасти — впасти мусить! Реакційному

царському режімові прийшли на зміну большевики. Вони висунули ідеї нового порядку, в які маса повірила. Але як скоро виявився новий обман! Великі революційні здобутки, що за них пролито моря народньої крови, сталінська імперіялістична кліка своїми божевільними експериментами легкодушно занапастила. Вона в найбільш ганебний спосіб зрадила Революцію. Вона на місце царської тюрми народів — поставила большевицьку, на місце поміщицької неволі — неволю колгоспну. На місце капіталістичного визиску — стахановське висотування жил з людини. На місце охранки — терор НКВД. На місце царської банди поміщицько-капіталістичних народніх павуків, глитаїв та визискувачів — цілу систему новітніх чиновників з партійним білетом, висуванців, „народніх" делегатів, стахановців і цілу кремлівську кліку підпалювачів війни, — що не гірше царських експлуататорів і генералів наживаються народнім потом і кров'ю.

Що ж дивного, що сьогодні ця організована сталінська імперіялістична банда відгукується до тих самих лозунгів, проти яких в 1917 році піднявся народ? Що дивного, що сьогодні знову кремлівські володарі не гірше „батюшки царя" розпинаються за родіну, за отечество, вводять царські пагони, офіцерські титули, романовські ордени, і пр.?

Вони в той самий спосіб, що й старий царський режим, хочуть рятувати себе від упадку, щоб відтак знову на народні крові побудувати нову казарму народньої неволі.

Але чи за це гинули й вмирали передові борці громадянської війни? Чи за це йшли вони на барикади? Чи на це піднімали вони революцію, щоб банда недолужних сталінських керівників експериментувала на народній шкірі, щоб на найбагатшій частині світу тримала маси в стані голодного і злиденного животіння, щоб зараз відновила реакційні капіталістично-поміщицькі установи, що їх у героїчному зусиллі знищила Революція? Чи за це протягом довгих двох десятиріч страждали й боролися народні маси, чи за це зносили вони недостачі і нужду, щоб тепер знову вернутися до старого?

Ні, і ще раз ні! Кремлівська большевицька верхівка не виконала свойого завдання, вона занапастила всі здобутки революції і довела побудовану систему до повного розкладу. Тому не їй будувати новий лад на Сході! Сьогодні вона не керівник народів, але гнила болячка на їх тілі. Її треба чим скорше розчавити! Не їй вивести народи з сучасної імперіялістичної війни.

Тут треба н о в и х і д е й, н о в о ї р е в о л ю ц і ї, що могутнім ударом штовхне й розвалить загниваючу большевицьку систему та виведе поневолені народи на нові шляхи кращого життя.

Сьогодні ми відчуваємо вже подих цих нових ідей, що з весняною свіжістю йдуть до нас. Вони несуть нам свободу й щастя. Вони дадуть нам працю й хліб, вони визволять нас від імперіялізмів, вони принесуть волю одиниці. Це є висунені Україною ідеї народньої і індивідуальної свободи та ідеї вільних національних держав. Під їх прапором готуються вже сьогодні, поневолені народи й у своїй боротьбі проти імперіялістичних хижаків ступають ясним шляхом до нової Революції.

Факт цей є одночасно для російського народу доказом, що московський імперіялізм як певна система, що давала йому — хоч хибні й реакційні та антинародні, — але все ж якісь рямки вияву — наявно крахує та що для російського народу настала остання пора стати на нові рейки, що будуть повним відреченням від розбишацького імперіялізму сталінського чи царського толку. Бо шлях до розбиття німецького чи другого західнього імперіялізму, а тим самим до національного відродження російського народу, веде не через насильне гноблення підбитих народів, — бо цього вони вже сьогодні не дозволять, ані через обман брехливих „отчизняних" фраз, — бо на них вони себе не дадуть більше набирати, — але через спільну боротьбу з усіма поневоленими проти імперіялізмів як рівний з рівним під гаслом свободи народам і людині.

Це є позиція і перспективи московського народу в сучасний момент.

З другого боку, теперішний час характерний двома дальшими моментами, а саме:

1) наростанням свідомости поневолених народів Сходу, що тільки в солідарній боротьбі проти обох імперіялізмів треба їм шукати виходу;

2) висуненням українським народом найбільш прогресивної ідеї вільних національних держав на Сході під гаслом свободи народам і людині в протиставленні до реакційних систем імперіялізмів та організуванням єдиного фронту народів Сходу для боротьби проти хижацьких імперіялістів.

Це є основні принципи визвольної боротьби українського народу. Вони випливають, з одного боку, з життєвих потреб українського народу та других поневолених народів Сходу, а також з нашого рішення боротися за ідеї свободи й поступу проти реакції й поневолення і, з другого боку, з теперішнього фактичного стану нашого північного сусіда та з наших бажань знайти спільну мову з народніми масами російського народу. Врешті, наше ставлення спирається на нашій оцінці розвитку военних подій та на ствердженні виразних розкладницьких тенденцій московського і німецького імперіялізму, що у своїх наслідках ведуть до їх неминучого розвалу.

На такій площині, перед лицем загроз, що їх ще сьогодні несе всім народам Сходу московський і німецький імперіялізм, ми шукаємо розв'язки історичної проблеми України і Росії.

* * *

Хижацькі імперіялістичні кліки кинули народи в обійми сучасної імперіялістичної війни, принесли їм недостачі, муки, страждання й знищення!

Імперіялізми — це вороги народньої свободи!

ЛУГОВА З. І.

Національна політика червоної Москви в Україні

„Кожна нація має право на самовизначення аж до відокремлення" — таке основне гасло большевиків щодо різних національностей. Та від слів до діл дуже далеко. Ці слова потрібні большевикам, щоб обдурити ними маси, приспати їхню національну чуйність.

А тим часом робиться все, щоб не допустити до цього можливого відокремлення України від Москви, щоб за всяку ціну утримати Україну при собі.

Адже Москва знає, що без українського хліба, без українських багатств їй не бути могутньою імперією. Тому й веде уперту, скажену боротьбу проти здійснення Україною права на відокремлення.

Починається це з окупації України московськими червоними полчищами, які „по-братерськи" „звільнили" українців від власної держави, а в заміну дали большевицький режим. Відтоді проводиться сталий імперіялістичний грабунок усіх природніх багатств України, прихований під фразами інтернаціоналізму, дружнього співжиття всіх національностей в союзі соціялістичних республік.

Україну заливають сотні агентів Москви, які порядкують на українській землі, створюють на ній совєтський апарат для реалізації планів нещадного грабування України.

А ідеологи большевизму творять теорію інтернаціоналізму для наукового, так би мовити, обгрунтування своєї колоніяльної політики.

Вістря большевицької теорії звертається проти всякого національного

сепаратизму. Це й зрозуміло. Москві треба було за всяку ціну утримати при собі колонії, і вона це здійснює. Сталін увесь час закликає до боротьби з націоналізмом, називаючи його найбільшою небезпекою. Ідеологи большевизму твердять, що націоналізм не має під собою грунту, бо поступ нищить національну окремішність, вона стає пережитком минулого. Крім того, Ленін твердить, що нація складається з антагоністичних класів, тому українське робітництво має спільні інтереси з робітниками російськими і немає нічого спільного з іншими соціяльними верствами української нації. Отже, звідси висновок: не може бути єдиного національного фронту, а, навпаки, мусить бути інтернаціональний зв'язок пролетаріяту різних національностей, зокрема українського й російського. Але різко засуджуючи національний сепаратизм національних меншостей, проповідуючи її інтернаціоналізм і єдиний фронт трудящих усіх національностей, червона Москва сама була найбільшим шовіністом-великодержавником.

Всякими способами доводиться право російського народу бути не просто братом, а саме старшим братом інших народів СРСР на тій підставі, що, мовляв, російський нарід найчисленніший, він допоміг усім іншим народам звільнитися від гніту царизму, він дав найбільшого теоретика соціялізму — Леніна, він має найбагатшу, найбільш розвинену культуру, літературу, мову.

Большевицькі історики на всі голоси оспівують постаті найбільших московських загарбників, як Олександер Невський, Петро І, не зважаючи на те, що Петро І був справжнім катом, який розпинав пригноблені народи, на кістках українських козаків побудував свою столицю, лишав по собі в Україні грабунок, гвалтування, вогонь і смерть.

А Іван Мазепа, який стояв на чолі визвольної національної боротьби України проти імперіялістичної навали Росії, проголошується большевицькими істориками зрадником. Лицарська постать гетьмана, який все життя віддав боротьбі за незалежність України, затавровується пролетарськими істориками за вірність свойому народові, своїй батьківщині, за боротьбу проти споконвічного ворога, ката свого народу — Росії. Чи ж це не великодержавницьке, шовіністичне трактування історії?

Найжорстокіші кати, варвари російської історії підносяться на п'єдестал героїв, а найсвітліші постаті з історії України затоптуються в болото за те, що вони героїчно відстоювали незалежність українського народу від Росії.

Отак виглядала „об'єктивна" большевицька історія!

Те саме робиться й з українською літературою. Національного пророка України, Т. Г. Шевченка, большевицьке літературознавство робить другом братнього російського народу на тій підставі, що він написав кілька повістей російською мовою.

Національні моменти в його творчості змазується, а наголошується лиш на соціяльному протесті великого поета-бунтаря.

Леся Українка теж трактується як інтернаціоналістка, соціялістка, але ні в якому разі націоналістка.

Такі чудесні переродження робила „найоб'єктивніша" в світі пролетарська наука історії, літератури. Історичні особи, не відповідаючі інтересам Москви, цією „об'єктивною" наукою або викидались як зрадники, або перемальовувались московськими „науковцями" відповідно до вимог диктаторської Москви.

Так московські большевики тонко ідеологічно замасковують свою імперіялістичну політику по відношенні до України.

Теоритично обгрунтувавши свою колоніяльну, грабіжницьку політику, большевики не гребували ніякими засобами для переведення її в життя. Советський апарат було пущено на повний хід. Він ішов до упокорення України через гори трупів розстріляних, замучених в концтаборах, заморених голодом непокірних українців, яких не вдалося приспати фарисейськими фразами про інтернаціоналізм,

Жертвами кривавого большевицького терору впали члени СВУ, СУМ, десятки українських культурних діячів, письменників і тисячі невідомих борців за національне визволення України.

А решту Москва поділила на комуністів і безпартійних, ударників і відсталих, колгоспників і одноосібників, орденоносців і неорденоносців і т. д. і т. д., щоб розбити українську націю, розпорошити її сили, не дати сконсолідуватися в єдину національну силу.

Молодь було взято в повну опіку большевицького виховання. Дітям і юнакам втовкмачували щодня, що у пролетаріяту нема батьківщини, що є лиш „единая социалистическая родина" з столицею в Москві, зі Сталіним на чолі. Так українській молоді затруювали душу, виховували з неї слухняних рабів Москви, людей, що були українцями по спорту, а справді були перевертнями, які від свого. українського, відірвалися. а до чужого, російського, не пристали. У них відібрали батьківщину, рідну мову, все, що святе для людини, лишивши в душі страшну пустку.

І з української молоді виходили бездушні Корнійчуки які за ордени продавали свій нарід, допомогали московським катам закріплювати їхнє панування над Україною. Вони, за большевицьким рецептом, творили „національну формою, соціялістичну змістом" українську культуру, літературу. Фактично ж вони спотворювали українське мистецтво, вихолощували з нього національний дух, пристосовуючи його до вимог окупанта. В творах таких митців, що звалися українськими, не було нічого українського, крім мови. Та й то для годиться, щоб показати світові, що є щось українське в Україні.

В свойому нахабстві Москва дійшла до того, що один час почала урядово проводити українізацію в Україні. Цим вона ставила себе в ролю благодійниці, яка дбає про українську культуру, мову, а з другого боку, це був ляпас українцям: ви, мовляв, так зрусифіковані, що аж ми силоміць мусимо вас українізувати.

Ця славнозвісна українізація проводилася в той спосіб, що українців, які чудово володіли рідною мовою, непотрібно мучили вивчанням граматики, викликаючи цим величезне обурення українських мас проти цієї українізації.

Але ролю таких опікунів української мови московські большевики грали недовго, бо налякалися того руху, що розгорнувся в Україні під маркою українізації. Вони злякалися, шоб українці часом не згадали про те, що вони не тільки советські громадяни, але й українці...

Після українізації ще шаленіше почала проводитися русифікація. Україна все більше й більше захлиналася в морі русифікації. Кожний новий указ про школи підкреслював необхідність добитися вільного володіння „мовою Леніна-Сталіна" у всіх учнів неросіян. Остання постанова ліквідувала викладання української літератури на неукраїнських відділах Київського університету.

Так все одвертіше московський імперіяліст твердою рукою поступово **перетоплював український нарід в нарід „советський", асимілюючи його, русифікуючи, знищуючи як окрему духову одиницю.**

Український нарід був засуджений Москвою на повну загладу. Потоптано було найелементарніші права української нації.

Але ця цинічна колоніяльна політика була по-фарисейськи замаскована галасуванням про необмежені права українського народу на господарський і культурний розвиток, на вільне і щасливе самостійне життя. Ще й тепер, під час війни, лишивши за собою в Україні жахливу руїну, московські большевики кричать про те, що волелюбивий український нарід повстане проти фашистських загарбників і відновить радянську владу. З свого боку Москва обіцяє допомогти українському народу звільнитися від німецьких окупантів і приєднатися до „братнього" російського народу. Другими словами: допоможе змінити одного грабіжника на другого.

Большевицька газета „За радянську Україну" від 24.XII. 1942 року обіцяє: „Вже близький той радісний час, коли Українська Радянська Республіка

знову житиме вільно і щасливо під життєдайним сонцем Сталінської Конституції.

Нічого нового, отже, Сталін не несе в Україну. Знову „старший російський брат" іде визволяти Україну від хліба, а їй за це дає паперову сталінську конституцію.

На це український нарід може відповісти лиш одне: досить з нас всяких „визволителів"! Нас 45 мільонів, ми визволимо себе самі, і самі будемо правити на своїй землі в Самостійній Соборній Українській Державі!

* * *

Поневолені народи Сходу й Заходу Европи єднаються у спільному фронті революційної боротьби проти імперіялістів!

Вільні національні держави поневолених народів на їх етнографічних землях — це найбільш прогресивна ідея сучасної доби!

КОВАЛЕНКО І. М.

НОВА ЕВРОПА І СТАРА БРЕХНЯ

„Дранг нах Остен" — це старе гасло германського імперіялізму, на якому виховалося кілька німецьких поколінь, від Бісмарка лише рахуючи... Тільки що не завжди це гасло набирало тієї самої гостроти. Звичайно ж, загострювалося воно все тоді, коли політичні справи Німеччини терпіли невдач на Заході. Тоді цілим своїм імперіялістичним обличчям вона зверталася на Схід, бажаючи знайти тут рекомпенсату за ці невдачі. Є, однак, і деяка різниця в інтерпретації цього гасла між старою, скажім, бісмарківською Німеччиною та новою Німеччиною — Німеччиною Адольфа Гітлера. Отже, тоді, коли Бісмарк під „Сходом" розумів, головно, російську імперію, яку належить розчленити на цілий ряд окремих національно-політичних комплексів (хоч це йому не перешкоджало дипломатично залицятися до Петербурга), при чому в констеляції розчленованої Росії окреме місце відводить Україні, щоб через такого роду ослаблення Росії зміцнити великодержавну потугу Німеччини, — то Гітлер-Розенберг під „Сходом" розуміють уже чисто географічний простір, як континентальне продовження великонімецького „лебенсрауму" — життєвого простору... Найповніший вираз цього розуміння знаходимо на сторінках націонал-соціялістичного корану, яким став у сьогоднішній Німеччині „Майн Кампф": все, що говориться там про життєвий простір, потрібний для росту й могутности вибраної германської раси не лишає після себе ніяких сумнівів. Що Гітлер не кидав у „Майн Кампф'і" слів на вітер, що він дефінітивно вирішив крок за кроком здійснювати політичну програму, накреслену в цій книзі, дуже вимовно свідчить одне інтерв'ю, яке мав із Гітлером французький політик Бертран де Жуневель. Коли цей останній попросив Гітлера викреслити із „Майн Кампф'у" рядки, написані про Францію, Гітлер відповів: Хочете ректифікації? Я її дам у великій книжці, що зветься історією". Цього вистарчає. Слід зауважити, що Гітлер у своїй політичній діяльності не називає речей так яскраво по імені, як це він робить у „Майн Кампф'і": тут він заховує своєрідну тактичну обережність; його поведінка, а насамперед його промови це зразки політичного маневрування, часом прямо одчайдушної політичної акробації

Звідси й поняття великонімецького „життєвого простору“, не завжди однакове: воно то звужується, то розширюється в залежности від міжнародньої політичної ситуації і також у великій мірі від власних воєнно-політичних досягнень чи спроможностей. Отже, спочатку Гітлер називає „життєвим простором“ Німеччини лише етнографічні території компактно заселені німцями, під якими розуміє Саарщину, Австрію та Судети. Це була доба т. зв. „аншлюсів“. Европа гляділа на це з жахом і подивом: національні вимоги Гітлера на всякий випадок були цілком логічні! Але поруч із цих з'являється у 1935-му році в Німеччині мапка майбутньої Німеччини, яка безцеремонно викреслює з европейської поверхні Бельгію, Голландію, Чехо-Словаччину, половину Польщі та частину Франції й ... Італії (Гріест)! Цю мапку прикрашує багатомовний напис: „Година призначень Великої Німеччини“. Розуміється, це насторожувало. І насторожувало не безпідставно. Приходить хвиля капітуляції Чехо-Словаччини — і все раптом змінюється. Гітлер зміняє свій досьогочасний політичний стиль і пересідає з етнографічного коника на ... історичного! Прибувши до історичної резиденції чеських королів на Градчанах, Гітлер не вагається звідси заявити, що Чехія — це, властиво, німецький край, бо був час, коли в Празі також сиділи німецькі цісарі. Це той самий Гітлер, який ще вчора запевняв цілу Европу, що він не хоче навіть одного чеха мати в своїй державі... Не дивно, що після цього старий Чемберлен був змушений визнати, що він уже не вірить більше ні одному слову Гітлера... Після упадку Польщі „життєвий простір“ Німеччини значно поширюється на схід — аж до нових кордонів, які відділюють Німеччину від Совєтів. Тут варто навести вельми характерну заяву Гітлера яку він зложив перед райхстагом дня 19 липня 1940-го року: „німецько-совєтські взаємовідносини, — говорив Гітлер, — остаточно устійнені... Англія та Франція завжди приписували Німеччині агресивні плани відносно тих районів, які знаходяться поза сферою німецьких інтересів. То казали, що Німеччина хоче окупувати Україну, то що вона немовбито задумує зайняти Фінляндію, іншим разом твердила, що грозить небезпека Румунії, і, нарешті, почали побоюватися за долю Туреччини. При таких обставинах я вважав за конечне перш за все тверезо означити границі інтересів з Росією, щоб раз назавжди вияснити, що Німеччина вважає районом своїх інтересів у майбутньому і що, з другої сторони, Росія вважає важливим для свого існування“. А в іншому місці — в промові 30-го січня 1940 р. — Гітлер цьому докладному визначенню життєвих границь між Німеччиною та Совєтами намагається надати ще й ідеологічного умотивування: „Протягом сторіч, — говорив він, — Німеччина та Росія жили в приязні та мирі. Чому цього не може статися і в майбутньому? Я думаю, що це можливе, бо цього хочуть обидва народи. Всяке намагання британської чи французької плутократії спровокувати між нами війну засуджене на невдачу“. З цих енунціяцій виходило: 1) Німеччина має агресивні плани лише відносно тих районів, які лежать у сфері її інтересів. 2) Україна не належить до тих районів. 3) Ріка Буг є остаточно устійненою границею, доки сягатимуть німецькі інтереси у майбутньому (на всіх нововиданих німецьких мапах біля німецько-совєтських кордонів стояло: стала границя). 4) Всяка війна між Німеччиною і Совєтами виключена. „Берлінер Берзенцайтунг“ просто так і запевнювала, що „будьяка можливість війни між Німеччиною і СССР виключена назавжди!... Однак, пізніші факти показали, що, хоч ні російський, ні німецький народи війни між собою не бажали, це не перешкодило Гітлерові наперекір волі цих народів і зокрема своїм власним заявам цю, як сам сказав у квітні 1942 року, „божевільну війну“ розпочати... Бо, щоб розпочати війну, Гітлерові не треба було причини — йому треба було тільки претексту! А з претекстом — так, як з тим києм, якого завжди знайде той, хто хоче когось ударити. Адже ж ця друга війна мала бути нічим іншим, як логічним продовженням „Дранг'у нах Остен“, розпочатого Вільгельмом у 1914-му році... Тому цей претекст мусів знайтися.

Уся ж доцьогочасна політика Гітлера практично зводилася до того, щоб цей претекст якнайшвидше створити!

Ще в 1933-му році, тобто за рік до війни, німецький уряд передав інкогніто англійському амбасадорові в Берліні Невілеві Гендерсонові так званий „план Гітлера“ відносно урегулювання европейських питань, який охоплював 6 пунктів. Ці пункти такі характорні, що їх слід навести в цілості. І так: 1) Гарантія Німеччини всіх границь Франції. 2) Декларація Німеччини, що вона повністю визнає англійську імперію в її теперішній формі. 3) Обмеження повітряних озброєнь Англії, Німеччини й Франції. 4) Зобов'язання з боку Німеччини, Франції, Італії, й Англії **не заключувати ніяких пактів з Советами.** 5) Франція й Англія дають Німеччині **вільну руку на сході Европи.** 6) Повернення усіх бувших німецьких колоній, що є під мандатом Англії й Франції. Очевидно, найбільш суттєві пункти цього плану—це 4-ий і особливо 5-ий. Саме ці пункти найвимовніше свідчили про военно-політичні задуми Гітлера відносно Сходу: свідчили про те що проблема східньо-европейського „життєвого простору“ стає в Німеччині чимраз більш актуальною, а радикальна розв'язка цієї проблеми — настирливою. І лиш тому німецька дипломатія заключує у 1933-му році пакт неагресі з Францією, підкріплений, очевидно, „Лінією Зігфріда“, і лиш тому далі пропонує подібний пакт також Англії. Відомих „16 пунктів“, запропонованих Гітлером польському урядові напередодні вибуху війни, в яких основний наголос поставлено на „автостраду“, що лучила б метрополію з Східньою Прусією (т. зв. „коридор в коридорі“), були зайвим доказом военних планів Німеччини, зв'язаних з цією автострадою після того, як Польща категорично відмовилася пропустити німецьку армію через свою територію. Про це ми довідалися вже пізніше, а саме тоді, коли міністр Бек, в припливі сердечної щирости і... капітальної наївности розконспіровував сенс приватніх візит Герінга до Польщі (відомі зимові полюванні у Білій вежі в роках 1935-8) советському заступникові наркома закордонних справ Потьомкінові під час його переїзду через Варшаву в Москву в 1939 р. „Герінг, бачите, — казав міністр Бек, — намовляв нас заключити з німцями военний союз проти вас. За це ми мали отримати частину України“... Але все, що відоме в Москві, — відоме також і в Берліні. Та Гітлер не дався вивести в поле: він різко повертає свій політичний курс щодо Советів, а за кілька днів міністр закордонних справ Німеччини фон Ріббентроп уже урочисто підписував у Москві німецько-советський „пакт приязні“. Результат: замість ділитися з Польщею Україною, Німеччина поділилася з Советами Польщею! Політичний світ тією несподіваною децизією Гітлера був прямо приголомшений, ще більше приголомшували заяви Гітлера, на зразок тієї, з якою він виступив у райхстагу в липні 1940-го року, і майже нікому й на думку не приходило, що цей одчайдушний крок Гітлера був його останньою дипломатичною спробою закрити перед світом шило „Дранг'у нах Остен“, яке чимраз більше починало вилазити з великонімецького мішка...

Та довго ховати це шило не довелося. Приходить незабутній історичний день 22-го червня 1941 року.

Всі народи, уярмлені советською системою, привітали цей день, як початок кінця московського імперіялізму і нагоду для свойого визволення.

Але дуже скоро Німеччина показала своє справжнє обличчя. Це відчули зокрема українці. Отже виявилося, що українці не мають прав на Укрїну: Вони мають право тільки до чорної праці на Україні, а їх провідники — тільки до шибениці і в'язниць... Ще не зник з очей жахливий кошмар енкаведизму, а вже гештапо вистелює рідну землю свіжими жертвами найкращих синів України... Починається період нової окупації. В парі з терором йде нещадна експлуатація України. Галичину — цю важливу частину української землі, насильно й брутально відривають від метрополії та приєднують у вигляді сміхотворного „дистрикту“ до великонімецького райху. Київ здеградовано до звичайної обласної провінції східнього „райхскомісаріяту“...

Сама Україна — це тільки колоніяльно-економічна база Великонімеччини, а її населення — тільки тягловий матер'ял на вивожування в західні райони німецького райху... Райхскомісар України Кох без церемоній заявляє, що „один центнер української пшениці важніший для нього, ніж ціла українська проблема“, а „Східнє міністерство“ в Берліні видає брошуру за брошурою, в яких з усіх сил доказує, що українці не мають чого гніватися на окупацію їх земель німцями, бо ці землі по праву належать тільки німцям. Адже ж українці — це потомки готів!.. Взагалі, якби не готи та варяги, то не було б ніякої української історії. Великий князь Володимир, Ярослав, Данило, Богдан Хмельницький, Мазепа — це все заслуга готів. Бо якраз те, що українці поривалися до творення власної державности, є залишки німецького духу й німецької крови... Справді, дивні ці наші німецькі „предки“, від яких у простій лінії, нарешті, вийшли... українці! Такого чуда, наприклад, на етнографічно німецьких землях не трапилося: там від герман народилися німці — звичайно, як це всюди бувало і буває: японці походять від японців, турки від турків. Ми також думаємо, що українці походять лише від українців. Є тільки дві історичні можливості: 1) Або готи, будучи справді нашими історичними предками, не були германами, лише одним із слов'янських племен, або 2) готи були германським кочовим плем'ям (історична мандрівка народів), яке випадково замандрувало на історично українські землі та думало тут, на родючому українському чорноземі, біля Чорного моря та ще в сусідстві з висококультурною Візантією трохи загріти місце, але українські автохтони — справжні предки нинішних українців — звідси їх вигнали! Але ж готська держава проіснувала всього 200 років — час як для історії більш ніж закороткий, а для нас, українців, більш ніж підозрілий. Бо такого краю, як Україна, ніхто ще добровільно не покинув!... Татари були на наших землях також біля 200 років, але ні один татарин досі не відважився виводити наш родовід із їх крови і раси... Але німецьких борзописців годі вже спинити. У своїй імперіялістичній засліплености вони дійшли вже до того, що навіть український національний герб (тризуб) визначають як копію з історичного гербу міста Магдебурга! Це в же навіть не історичні фалші — це прямо історичне нахабство!... Нахабством і брутальністю почав реалізувати Гітлер також „Нову Европу“.

„Нова Европа“ — це майбутнє поняття, але ми вже сьогодні відчуваємо фактичний передсмак тієї майбутньої „нової“ Европи... „Нова Европа“ — це не гуманітарний Гаазький трибунал, не миротворча Ліга націй, не ідеальна „Пан-Европа“, без армій і кордонів, з одним центральним урядом і спільною валютою. „Нова Европа“ — це один величезний концентраційний табор, в якому зігнано докупи французів, бельгійців, данців, голландців, норвегів, чехів, поляків, сербів, греків, українців, білорусів, москалів, татар, до сьогоднішніх „союзників“ включно! Всі вони мають важко працювати і дякувати Гітлеровому „Провидінню“, що воно удостоїло їх цієї надзвичайної чести бути невільниками „вибраної раси“, а всі блага й вигоди життя з волі того ж „Провидіння“ належать у „Новій Европі“ — як звичайно — „нур фір дойче“... Це — образ „Нової Европи“. Промовляючи дня 30 січня 1942-го року з нагоди 9-х роковин свого приходу до влади, Гітлер сказав: „Сьогоднішня війна це не є війна, яку веде Німеччина тільки для себе, але це війна за цілу Европу!“ А його господарчий міністер Вальтер Функ, промовляючи на засіданні Товариства Південно-Східньої Европи, подав до цих слів дуже докладні коментарі: „Найкраща в світі зброя німецької армії, — говорив Функ, — забезпечила німецькому народові основи прожитку й продукції... Досі діяли в Европі тільки відосередні сили. Тепер розвиваються сили, звернені до нутра, до осередка, до серця суші — це є до Німеччини. Стара Европа дістає нове обличчя і звертає його на Схід... Далекі, ще до Европи не прилучені, повні сировин області в европейськім східнім просторі стануть багатим на майбутнє колоніяльним краєм Европи“. І так, Гітлер веде війну за цілу Европу, а Функ каже, що „серце Европи“ це Німеччина і що лиш у такому розумінні запятий німцями східньо-европейський простір стане

в майбутньому европейською колонією!... Ще рік-два тому назад Гітлер під час розмови з американським журналістом Вігандом, на питання цього журналіста, як Гітлер уявляє в загальних рисах закінчення війни, дав виминаючу відповідь, що „справжній мир наступить тоді, коли будуть ураховані **всі життєві інтереси великих народів"!** Це ж був час німецько - совєтської ідилії, який наказував обережність у висловах. Сьогодні Гітлер вже не соромиться називати речі прямо по імені!

Був час, коли наївні думали, що Гітлер хоче воювати тільки з самим комуністичним режимом, наївні хотіли вірити словам Гітлера, що совєтський уряд це „банда злочинців",як він висловився у відповіді на відоме посланіє Рузвельта, запрошуючи на спільну конференцію уряди Німеччини, Італії, Японії, Англії, Франції та Совєтів незадовго перед вибухом другої імперіялістичної війни. Незабаром факти показали, що з „бандою злочинців" можна не тільки конферувати при спільному столі, але навіть можна заключувати „пакти приязні":значить, режим тут був ні при чому. Бо кінець-кінцем, між сталінським режимом і режимом Гітлера різниця не велика: гітлеризм і большевизм прозвали сіямськими близнюками. А коли прийшов час, що треба було скинути зі себе маску, то й пакт „приязні"не спинив цього: Гітлер вдарив цілою силою германського кулака на свого вчорашнього "приятеля". Автім, це ж Гітлер сказав, що вистарчає одного сірника, щоб спалити який завгодно паперовий пакт!...Ось так крок за кроком здійснював Гітлер великонімецький „Дранг нах Остен", доки німецька армія не опинилась над берегами далекої Волги... Не режимові проголосив він війну — лише самим народам, населяючим східньо і західньо-европейські простори! Адже ж в Бельгії, Данії, Голландії й Норвегії були королі — там не було комунізму... Доля Карпатської України була грізним мементо не тільки для всієї України, але й для всієї Европи. На жаль, Европа тоді не багато зрозуміла, не зрозуміли навіть ті, які незабаром поділили долю Карпатської України... Зате Гітлер сьогодні гуляє по Европі вже без маски. Та це й краще! Тепер, принаймні, вже все ясно, і ніхто не має більше ніяких ілюзій!

Отже, Німеччина повинна панувати над Европою, бо Европа це її життєвий домініон. Того хоче не так сам Гітлер, як „Провидіння". А чому воно так хоче, дає пояснення знову Гітлер: Німецька раса — пише він у свойому „Майн Кампф'і", — це одинока справжня культурна раса, носій загальнолюдського поступу, і коли б ця, відрізнена самою природою, раса зійшла на згубний шлях пацифізму та зрезигнувала з нових територій, тоді ці території опинилися б в руках менше вартісних культурно, але більше підприємчивих націй. А цього, чей же, природа не може хотіти? Вона не може, наприклад, хотіти, щоб існували норвеги, чехи чи греки, якщо б це хоч частково обмежувало життєві інтереси „найкультурнішої" німецької раси! Тому краще хай вони згинуть. Така великонімецька логіка. І така — мораль! Для Гітлера байдуже, що природа, до якої він апелює, створила побіч німецького народу ще й інші, ненімецькі народи, які рівнож перетривали тисячоліття історії та внесли й свій вклад у скарбницю загально-людської культури, і, може, з цього титулу мають також в очах природи деяку вартість та заслуговують на прихильність провидіння. Для Гітлера, Роземберга і ще декількох умово-звихнених пан-германістів ненімецькі народи це лиш матеріял до пожертя та перетравлення велико-німецьким шлунком! Та Гітлер на цьому не спинився; він пішов ще дальше: розписавшись у свойому „Кампф'і",він дописався до того, що коли Провидіння призначило людському родові прокласти шляхи із землі на інші планети, то цього доконає тільки німецька раса!.. Це значить, коли хтось вже перебере мірку. Бо перебрати мірку можна не тільки в алкоголеві, але й також у політикуванні. Гітлер, як кажуть, не вживає алкоголю, але зате впивається добезтями власними фантасмагоріями... Але тим жахливішою буде колись хвиля його пробудження, бо ця хвиля неминуче прийде!

І тоді Гітлер побачить, що всі його воєнно-мілітарні досягнення були нічим у порівнянні до політичних помилок, що всі його успіхи були нічим у порівнянні до втрат. Бо втратив найцінніший політичний капітал, який мав: втратив прихильність і симпатію всіх народів Европи! Ще кілька років тому всі народи гляділи на Гітлера, як на Оракула Европи; сьогодні вся Европа проклинає це ім'я! Проклинають його чехи, поляки, французи, бельгійці, голландці, данці, норвеги, серби, греки, українці, білоруси, росіяни... Та найбільший трагізм Гітлера лежить у тому, що сьогодні починають проклинати його вже самі німці! Кайзер Вільгельм ще з початком політичної кар'єри Гітлера з еміграції перестерігав німецький нарід, що Гітлер приведе до знищення не тільки німецьку державу, але й саму німецьку націю. Мабуть, не зійшлися політичні погляди Гітлера також з поглядами Гесса, коли цей вирішив умити руки від відповідальности за майбутню долю Німеччини... І, врешті, остання пересторога для Гітлера — це пересторога фельдмаршала Бравхіча, яка так дорого йому коштувала. Гітлер вирішив іти власним шляхом, нікого не слухаючи, якби навіть цей шлях мав завести у пропасть! Нині німецький нарід уже бачить, що саме у пропасть Гітлер його веде... І не врятують Гітлера його худопахолки — вроді Геббельса, Гіммлера чи Франка, те, що має впасти, — впаде! Тоді на руїнах гітлеризму повстане Вільна Европа — Европа вільних і рівних народів, які знайдуть доволі „життєвого простору", щоб здійснити на ньому економічний добробут та забезпечити культурний поступ! А Гітлер ввійде в історію як новітній Атілла двадцятого століття, що згинув у катастрофі, яку сам викликав.

КЛЕКІТ Г. С.

ГОЛОС КРОВИ

На цьому місці даємо слово представникові української молоді, що, хоч піддана большевицьким експериментам, знайшла шлях до ідеї самостійницької боротьби українського народу.

Редакція.

Гряде доба національних революцій. Сьогодні нації, підбиті безжалісними руками великих хижаків-імперіялістів, в глибокому підпіллі ведуть підрахунок своїх сил, дбайливо збирають їх, готуючись до смертельного удару знизу по щелепах ненависних гнобителів.

Очі кожного з членів нації безупинно, перебігають по краях і теренах рідної землі, ревно слідкуючи за ростом національної свідомости, готовости до вирішального бою.

„А як же там?" — виринає часто це тривожне питання у багатьох українців інщих земель, коли вони вдивляються з прикритий серпанком невідомого Схід України, з якого зовсім недавно зі скреготом зсунута була дико-камінна скеля большевизму. Там же — піонери, комсомольці, комуністи — численні дітища дегенератоплідної утроби московсько-жидівського інтернаціоналізму. Що значить для них, хоч від народження українців — ідея Самостійної України? Звідки там візьмуться тисячі фанатично відданих їй сердець? Чиї дужі руки піднесуть незгасимий смолоскип незалежности?

Ми даємо слово **голосові крови.**

Матеріяліста така заява відразу настроїла б на скептичний лад. Справді

— де ж був цей голос крови у яничарів, наприклад. Без дискусій згоджуємось — його там не було в такій формі. Справа в тому, що ми розуміємо під „голосом крови". В матеріялістичному розумінні — це явище суто фізіологічне, якщо й взагалі існує. Не вдаючись до доказів важливости навіть фізіологічного „голосу", сформулюємо визначення його в нашому розумінні.

Голос крови — це не тільки та фізіологічна особливість крови, що творить з індивіда типового, з погляду фізичного, представника певної раси, народу, а це ще й дух нації, що вливається в кров, творячи певну якість з рідної мови, з рідних пісень і переказів, з овіяних легендами прадідівських могил, віє ніжністю з вікових лісів на рідній землі і палить розгнузданою завзятістю скажених вітрів, що ганяють вільні над незміренними рідними степами. Це той голос, що кличе дитину з пестячої зажури очей і життєдайної м'якости грудей рідної матері.— Оцей тісний, органічний комплекс расово-чистої крови і здорового духу нації, на якому вона настроєна, цей комплекс, що існує поза нашою свідомістю і волею, але в формуванні яких є найактивнішим чинником, — ми звемо **голосом крови.**

Це відвічний порив до життя, заклик до боротьби і радісний клич переможця разом. Це те незбагненне, але рідне і любовно направляюче нас в житті, як батьківське благословення.

Спільне життя великої національної спільноти родить у всіх її членів певні, особливі, спільні їм усім потреби і властивості хотіння. Спільна недоля й горе народу, спільні радощі і болі, одна неволя й визиск, — родять спільні бажання і думки, що з часом укладаються в своєрідний закон національної самосвідомости,

Чому яничари були яничарами, чому вони не чули голосу крови? Вони були **вирвані з рідного середовища.** Всупереч законам природи, в грунт, придатний для сприймання лише одного зерна, садили друге. Кров, дана одним народом, але затруєна вона духом іншого, що взагальному засвоювався дуже важко і майже ніколи до кінця — ось яка кров текла у серці яничара, і був він пасинком обох, „ні цей, ні той", а щось непевне і тому страшне, тому найбільш жорстоке.

Большевики, безсумнівно, хотіли б мати наших яничарів. Але зробити цього вони були не в силі. Занад то „грубі методи" та зовсім інші природні умови життя.

* * *

Ми, молодь совєтської України, виховувались в **рідному** середовищі. Говорили змалку рідною мовою, співали рідних пісень, знали безліч переказів, знали легенди козацьких могил і всім серцем відчували усі потреби, і бажання, і болі нашого обездоленого народу.

Часто малим хлопчиком вибігав хтось далеко в степ і раптом ставав, як вкопаний. У відкриті зачудовані наші груди привільно бив прибій степових вітрів, брав у свої легкі теплі обійми маленьке наше серце і ніс його з собою в розхристаному леті до самого синього неба. І навіть хлопчаками розуміли ми, що робилось щось велике, важливе суть чого розуміли лиш степ, вітер і в зачудованому захваті наше маленьке напоєне чудотворною силою серце.

І ці хвилини ми пронесемо крізь ціле життя, як частину нашої великої любови. А коли ми бачили всі страхіття страшної голодовки 1932-33рр., хоча ми тоді були ще маленькими дітьми, коли ми бачили щоденно всю пекельну безодню колгоспної чи робітничої дійсності,—тоді не раз родилось і ставало перед нами питання: чому? Чому, за що, для кого мають голодувати і вмирати наші батьки і матері? Чому стільки трупів валяється на нашому багатому чорноземі, чому в нас попухли від голоду ноги і ціле тіло? Хто це і для чого засудив нас на це? І тоді серце наше мимохіть наливалось підозрінням, недовір'ям, а то й глибокою ненавистю, а в голові роїлись перші, ще не ясні думки. Ми виходили з життя, напоєні духом рідної землі і враженням великої дійсности народу, з якої треба шукати виходу. Але далі починалася мука, пора незрозумілих прагнень і безцільних шукань. На розум наш послідовно накидалась

сувій за сувоєм, пелена чужого світосприймання. В „національну форму" ретельно нагнічували „соціялістичного змісту"

Кров бунтувалася, але розум був безпорадний і мусів приймати істиво соціялістичних догм, давитись ними і в отупінні перетравлювати те, чого організм не хотів засвоювати і таки не засвоїв.

Ми ввесь час шукали свого рідного, правдивого, тільки не знали, як і де його знайти. А одночасно десь в глибині свідомости жила певність в його існуванні. Навіть совєтська преса часто дивувалась тому великому напливові української молоді до літературно-мовних факультетів українських вишів, до вишів мистецьких. Вона, звичайно, не називала причин того явища. А причини були ясні: працювати, бодай частково, біля рідного і дорогого, менше обслиненого і заялозеного чужинцями. Вкласти і свою цеглинку до монументального твору свого народу, національної культури, і стояти грудьми в перших рядах її оборонців. Бо інстинкт підказував, що це — серце нації. Завмре воно, і згинемо ми.

Любовно перебираючи духовні перли свого народу, ми несподівано завмирали, як вкопані, вражені однією думкою — блискавкою, здогадом: ми знаходили!

І знову : вже напевно знали ми, що сталось щось велике, важливе, суть чого раніше розуміли лиш степ, вітер і наше неспокійне серце, а тепер зрозумів і наш розум.

Так голосом крови підготовлялася революція, що скидала тирана із нашої свідомости. Так з року на рік народжувалися тисячі Хвильових. А до того на Україні ввесь час були сіячі рідної ідеї, що, не зважаючи на жахливі репресії, запліднювали нею нрагнучу цілину юнацьких сердець, і ритмом її биття ставала віра в майбутнє народу.

Прозрівали нові покоління СВУ, хвильовісти, УВО, СУМ, ОУНСД — такий кривавий, тернистий шлях, по якому продиралася в нас українська ідея.

* * *

Війна принесла синьо-жовті прапори по Україні в неможливо короткий строк. Їм не здивувалися, не запитували, чиї то прапори, навіть маленькі діти. Їх чекали давно і прийняли не як гостей, а так як приймають Бога: просто до серця, відразу, безоглядно й навіки. І тисячі юних рук понесуть їх у криваві бої, щоб освятити перемогою.

Досьогоднішня праця ОУНСД принесла виразні наслідки: їх вже хлинуло тисячами, море народнє хлюпає щоденно нові лави відважних, запальних, і їм не буде впину, ані загороди: все зметуть і все здобудуть.

Так, ми були піонерами, комсомольцями, навіть комуністами. Тепер, всупереч всім формальним логікам і всяким мудрим закономірностям, ми лиш українці і при тому націоналісти, самостійники. І ці переконання не набуті в студіях, вони в нашій крові. Це — своє. Це — природнє. Ми розвивалися із зав'язаними очима. Але ми знали, що за большевицькою темрявою є світло. Ми виходимо тепер з цієї темряви . . . На сонце! В голубі простори!

Пелену зірвано! Валяється вона клаптями большевицьких газет на багнюці доріг, а ми з радісним усміхом здорової, впевненої в собі людини прямуємо по тих дорогах старанно, без найменшого жалю втоптуючи в багно чуже, нерідне, ненависне, і снуючи основи сонячного майбутнього.

І я йду поруч друзів, плече до плеча, і в мене так само вільно дихають груди, такий же юнацький рум'янець, такі ж могучі плечі і смертельна хватка молодих здорових рук.

Так, вони є, дужі руки, що здобудуть Самостійну Соборну Україну і втримають її в віках. Є полум'яні серця, що б'ються ради рідної ідеї і зупиняються також ради неї, є погляди — мечі, що виблискують незламністю духу, іскряться сталевою силою волі, дивлячись просто в безжалісне, як смерть, обличчя дійсности.

Вони є, їх більшає і вони непереможні.

З-ПОЗА КУЛІСІВ

Тут подаємо виїмки одної розмови, що достатньо характеризує середовище, духовий стан, моральні вартості та справжні цілі передовиків німецького націонал-соціялізму, що борються за т. зв. нову Европу.
Редакція

Довелось мені недавно зустрінути далеко на східньому фронті знайомого українця в мундирі лейбгвардії (особистої гвардії) Гітлера. Інформації, одержані від нього, на стільки цікаві, що передаю їх по можності у вірній формі.

— Що тут робиш? У цьому мундирі?

— Як знаєш, — відповідає він, — я був довго в Німеччині. Наділили мене німецьким громадянством і взяли до війська. З огляду на мою „расову" будову, приділили мене до лейбгвардії Гітлера. Наша „гвардія" понесла багато втрат. Не раз думав, що доведеться вже й життя віддати в цьому зненавидженому чужому мундирі. Осточортіла вже мені та собача служба чужим панам. Часто здається, що й жити не варто так без цілі, і то ще в чужому оточенні.

— Мені було б саме дуже цікаво почути дещо більше про те оточення, характеристику, настрої, думки, плани, — це ж особиста гвардія Гітлера, чолові вибранці сучасної Німеччини.

— Про характеристику середовища не багато доведеться говорити. Перебув я з ними вже більше року. Довгі, предовгі місяці перележали ми у спільних великих бункерах. Тут душу людини можна було пізнати до самого дна. І ось тут, серед цеї вибраної гвардії, серед того, здавалось би, молодечого цвіту, молодих, здорових, інтелігентних людей з цілої Німеччини, переконався я, що ми досі зовсім не знали цього народу. Усі наші уявлення про високу культуру Німеччини, увесь зовнішній блиск, їхньої цивілізації — це лиш позірний блиск, за яким криється первісна дика душа та пропасть розкладу. Протягом довгих місяців не чув я між тими вибраними інтелегентними людьми ні разу якоїсь культурної, інтелегентної розмови, якихось вищих поривів чи думок. Як день, так ніч, провели ці „вибранці" цілий рік в пустих, бездушних розмовах про їдження, питтья, жінок, карти і т. п. Аж обридження, не раз брало дивитися, і дивно ставало як можуть ці люди говорити про те саме у безконечність. Вони, здавалось, лиш цілий день їдять і про їдження говорять. І так день за днем, місяць за місяцем, і так у безконечності. Важко було б дошукатись у тій атмосфері сліду людської душі. Всі здобутки кількатисячлітньої людської культури, ввесь образ людини гине в цьому середовищі й перед очима стає страшна, без думки, бездушна ненажерлива потвора, яка з усіх здобутків людської культури заховала й використала лиш одну, чисто механічну, сторінку техніки, щоб з неї зробити жахливе знаряддя нищення всього, що їй стає на дорозі. Шляхетних почувань і поривів чи самостійної думки я не зауважив у них нікели. Вони думають тільки по команді, механічними категоріями.

Б о ж е в і л ь н і п л а н и . Це „думання по команді" відбувається так, що 2 рази на тиждень, а часом і частіше чи рідше залежно від військових дій, виводять кожний відділ на п о л і т и ч н у г у т і р к у. Тоді приходить відповідно вишколений старшина й говорить про військове й політичне положення, про різні події, а найбільше про їхні плани на майбутнє та про обов'язки СС-ів у зв'язку з цим. Головні думки цих викладів найчастіше такі:

Ми, германи, творимо вищу і провідну расу, яка відзначається войовничими, організаторськими й винахідницькими здібностями та є покликана до того, щоб панувати над світом. Усю новітню історію і людську культуру створили германи. Христос, носій великої християнської революції, був германином, сином римського сотника Пантери, полоненого германина. Але жиди звели християнізм ні на що. Славна грецька історія й культура — це твір германського племени греків, яке прийшло з півночі, підбило

місцеве населення гельотів, зробило його своїми невільниками і панувало та створило цю велетенську культуру.

Коли ж опісля злучилося з ґельотами — пропало. Старинні римляни — це теж германи, які прийшли з півночі, підбили й опанували найбільшу в світі державу та створили другий по греках період культури. Це було так довго, доки вони були панами, а всі інші, місцеві, нижчі раси невільниками і плебеями. Коли цей поділ упав, коли вони змішались і розлились, — настав хаос і упадок, бо нестало провідної володарської германської раси, яка одинока вміє організувати й панувати. Тому мусіли знову прийти нові, чисто германські племена. І вони прийшли знову з півночі, в час мандрівки народів. Вони створили наново всі держави, які повстали в Европі. Велику Британію здобуло германське плем'я англо-саксів і заснувало могутню державу. Галію здобули теж германські племена й заснували могутню державу франків, сьогоднішню Францію. Так само Італію, Еспанію, Північну Америку здобули германські племена. Вони всюди стали організаторами держав. Так само на Сході германські племена готів заснували над Дніпром могутню державу. По їх упадку настав хаос, доки не прийшли з півночі знову германські племена варягів-руссів. Вони знову створили над Дніпром могутню державу. Так отже, цілий твір історії — це діло герман. Коли поглянемо на сучасний світ, побачимо всюди це саме. Над сучасним світом панували дотепер фактично Англія й Америка. А цеж германи. Гляньмо хоч би на Італію. Вся її культура і промисел зосереджені в північній частині, т. зв. Ломбардії, яку заселюють германські племена лянгобардів. Звідси, з Медіоляну, вийшов фашистівський рух, звідси, з П'ємонту, вийшло відродження Італії минулого віку. Тут, у Венеції, Генуї і других містах, зосереджувалось довгі віки культурне життя цілої Европи. Тут ще й сьогодні вся культура й господарська сила Італії, бо тут пливе панівна володарська германська кров, а в решті Італії мішанина крови муринів, арабо-семітів та других нижчих рас.

Найбільша трагедія сучасної історії в тому, що дві найбільші германські нації — німецька і англо-американська — стоять проти себе. Це сталось через жидівські інтриги. Жиди опанували англійську верхівку. Тому треба германські племена англо-саксів звільнити від жидівського впливу і дати їм новий провід з нової, ще не зіпсованої, германської галузі, якою є Німеччина. Через злуку англо-саксів і німців в одну імперію повстане світова держава під володінням герман. Англо-сакси повинні панувати головно над американським, австралійським, далекоазійським і полудневоафриканськими континентами, а німці над цілою Европою та приналежними до неї територіями Західньої Азії і басейну Середземного моря.

Шлях до цього веде в першу чергу через підбій Східньої Европи. Тут величезні простори. Тут земля, сирівці і хліб. Тут Україна — батьківщина герман, колись держава готів і варягів. І тут, на сході Европи, в урожайній безмежній Україні, і наша будучність. Це „гайлігес Цукунфтсlянд дес дойчен Фолькес" — свята земля будучности німецького народу. Тут ми розживемось у добробуті й достатках і скоро розмножимось. Нас німців, тепер є 100 мільйонів Коли ж здобудемо Україну і Східню Европу та будемо мати ці хлібодайні землі, тоді за 100 років зростемо напевно до 400, а то 500 мільйонів та заселимо самі цілу Европу. Пам'ятаймо, що в 1800 р. було тільки 10 мільйонів англійців, а за 100 років було їх понад 40 мільйонів, і вони заселили Канаду, Сполучені Штати Північної Америки та Австралію. Завдяки добрим умовам, англо-сакси розрослись вже за сто років удесятеро. Коли ж ми створимо по війні німцям добрі умови для життя і розмножування, коли німці стануть господарями Европи і панами світу, а держава всіма силами натиску підіпре акцію розмножування — тоді напевно будуть ще більші результати.

Великою небезпекою в цьому являється **велика природня розмножувальна сила слов'янських народів**, бо вони і без опіки і держави мають такий приріст, якого важко буде нам досягнути. Але це по війні перестане бути небезпечним. Слов'янські та всі інші негерманські народи **будуть по війні негайно виселені з Евро-**

ни. Ціла Европа має стати великою батьківщиною германської раси. Зате в Азії й Африці будуть колонії. Там поселяться інші народи, які так зорганізуються, щоб продукція цих велечезних і багатих колоніяльних континентів служила для Европи. Нова германська Европа не буде знати границь, ані війн. Вона не буде знати в майбутньому також жодних недостач. Велечезні колоніяльні континенти Азії й Африки, які прилягають до неї, та мільйони робочих рук нижчих рас, оселених на тих теренах, — дадуть усе, що лиш буде потрібне, в необмежених кількостях. Майбутнє несе німцям, взагалі, величезні можливості. Треба лиш виграти війну й опісля організувати світ на нових основах. Досі історія творилась без плану, як результат випадкового укладу різних сил. Тепер прийде далекосяглий план на сторіччя й тисячоріччя, який змінить до основ вигляд світу й усієї історії людства. На місце мішанини рас і народів прийде панування й розвиток найвищої, найкращої і найздібнішої германсько-нордійської раси. Над хворобливими вигадками минулих віків мусять запанувати безоглядні закони природи, а вони кажуть, що все життя йде шляхом безжалісної боротьби й добору гатунків. Кращі, здоровіші, сильніші є покликані жити і далі розвиватись. Гірші й слабші мусять згинути. Призначення покликало наше покоління бути творцями тої найбільшої в світовій історії революції, в якій мусить згинути світ нижчих гатунків, щоб сповнились закони природи й почавсь не бувалий досі розвиток нової, чистої нордійської крови германської людини.

Це короткий перегляд тих божевільних маячень, що їх втовкають щораз, на всякий лад, на гутірках і відправах. Варто, щоб вони дійшли вповні до свідомости всієї нашої суспільности, а також інших народів, щоб ніхто на мить не дурив себе ролею, яку підготовляють нам наші визволителі...

Страшно подумати, коли зважиться, що цією вибраною расою якій єдиній має залишитись право дальшого життя, мали б бути ті люди-нелюди, з якими ось вже більше року з'єднала мене химерна доля, і які є якраз яскравим прикладом упадку й розкладу того всього, що можна б охопити назвою: людина.

Цікавою була також одна з недавніх вишкільних гутірок. Коли й на нашому відтинку фронту стали щораз частіше з'являтись всякі відділи донських, кубанських, терських козаків та українських, і ще Бог-зна яких, добровольців, в усяких мундирах і зброях, — тоді нас викликали і стали довго пояснювати, що це не є відступлення від засади про вищість німецької раси. Заяву Гітлера в промові на початку большевицької війни, що цю війну будуть німці вести самі і що тільки німці є гідні носити зброю, дехто зле зрозумів і надто строго цього придержувались дотепер. Зрештою, вони не знали добре большевиків. От треба й від англійців не одне вчитись, бо ось вони вміють воювати силами інших народів. Це нам нічого не зашкодить, коли ми використаємо ці різні відділи. Аби тільки виграти війну. Від наших цілей ми тим не відступаємо. А тактика може бути різна.

Дуже часто в багатьох гутірках підкреслюють, що треба їм богато вчитись від англійців, бо це стара, досвідчена германська раса, яка витворила багато добрих взірців колоніяльного панування, тільки тепер уже перестарілась і потребує свіжої зміни.

„Свободу, рівність візьмуть тільки сильні народи. Тільки ті, що не бояться боротьби, що свою свободу скроплять кров'ю ворогів своїх".

(Микола Міхновський)

ВІСТКИ

Під заголовком: „Пекуча проблема. Поляки в області Данціґ—Західня Прусія“ Лемберґер Цайтунґ з 27. січня ц.р. пише слідуюче: „ На нараді політичних провідників у Віденській області, обласний провідник Альберт Форстер заявив, що область Данціґ — Західня Прусія, яка є дитиною німецького ордену, була наставлена на дуже різнородні та важкі проби. Сьогодні одною з найважчих проблем области є понад один мільйон поляків, цебто людей, які говорять по-польськи, але зовсім не виглядають на поляків та мають сильну домішку германської крови... Я одержав — сказав обласний провідник,—наказ від Фірера, що до 1950р область мусить стати німецькою. Це й станеться. Ми не відкинемо від себе мільйона здогадних поляків. Ми віддаємо їх десятирічній пробі, цебто вони стають, так би мовити, німцями на пробу. Зрозуміло, що в дальшому майбутньому на ці терени мусять прийти німці з заходу“.

Як бачимо, це найбрутальніша асиміляція польського елементу на його землі. Недавно шеф гестапо Гіммлер сказав, що їхньою метою є не асиміляція народів Сходу, але доведення до того, щоб на Сході жили тільки люди німецької крови. Як бачимо, німецькі достойники не умовились навіть між собою, як їм треба брехати. Але всі народи, поневолені німецьким окупантом, знають, що метою німців є знищення других народів. Тому плани німецьких окупантів писані вилами на воді. Сьогодні на всіх окупованих землях наростають національні революції, що принесуть кінець усім націонал-соціялістичним і большевицьким імперіялізмам та відбудову національних держав на етнографічних землях поодиноких народів.

—„...На сході простори Двини і Дніпра— це природні географічні і стратегічні державні кордони Польщі...Польський нарід... був і є свідомий також своїх прав відвічного заселювання широких східніх просторів і своїх тривалих творчих завдань на тих землях“.

Таке читаємо в польській газетці „ Наші східні землі“ за лютий 1943 р. Подібним тоном промовляють й інші польські видання. Всі вони вважають Осередні і Східні Українські Землі тереном своєї експанзії, а Західню Україну бачать тільки в складі польської держави. Такий шовіністичний імперіялізм проповідують польські провідники в час, коли їх нарід стогне під ярмом німецьких імперіялістів, а Москва готується до нової окупації Польщі. Ми лишаємо збоку польські намагання нас поневолити, бо український нарід, який веде успішну боротьбу з двома найбільшими імперіялізмами сучасної доби, зуміє, якщо б зайшла потреба, не допустити до здійснення і цих імперіяstичних планів, ми тільки стверджуємо, що польська верхівка нічого не навчилася в минулому та знову веде свій нарід до катастрофи.

—На запитання посла в англійському парламенті мін. Іден відповів, що Англія не визнає віденського рішення від 1938 р., за яким відлучено Семигород від Румунії і призначено Мадярщині.

В Москві почала виходити нова польська газета „Вільна Польща“. Газету почала видавати та польська група, яка відділилася від еміграційного уряду Сікорського. Нова газета ясно говорить про плани Москви у відношенні до Польщі. Вона в першому числі твердить, що нова Польща буде державою „без кулаків“ та що будуть усунені всі штучні перегороди, які досі ділили поляків від других народів Сов. Союзу, зокрема від українців і білорусинів. Практично це означало б втілення Польщі до Сов. Союзу. Ці плани Москви підтримують зараз також Сполучені Штати Америки і Англія. Цей факт повинен переконати поляків, що їх надії на східніх, а також на західніх союзників не оправдані та що одинокий шлях до відбудови польської держави—це відречення від власного шовіністичного імперіялізму і спільна боротьба всіх поневолених народів проти московського і німецького імперіялізму на принципі вільних національних держав всіх поневолених народів на їх етнографічних землях.

У виголошеній дня 17. березня ц. р. промові шеф німецької преси Дітріх намагався очистити німецький націонал-соціялізм від закиду в імперіялізмі. Він сказав, що „... Націонал-соціялізм заступає науку про замкнуту в собі народню державу. Він в основі протиімперіялістичний і відкидає всякі намагання панувати над світом“. Це вже є нові слова в устах німецького достойника. Значить, важко приходиться сидіти німецьким загарбникам на награбаних чужих землях, і тому свої розбійницькі плани поневолення народів починають прикривати облудними фразами. Але хто їм сьогодні повірить? Зрештою, навіть у такій принциповій справі немає в німців ладу й плану. Бо ось того самого дня, як Дітріх відхрещувався від імперіялізму, провідна німецька газета (Дойче Альґемайне Цайтунґ) з дня 17.III. ц. р. писала, що „Схід стане призначенням і завданням для багатьох німецьких поколінь“.— На нашій мові це значить — колонії на Сході. Що ж це, хіба не імперіялізм?

„Лемберґер Цайтунґ“ за 19. березня приносить заклик ген. губернатора Франка до німецької молоді. В заклику говориться, що німецька молодь мусить вишколюватися в хліборобстві, щоб відтак „шляхом поселювання на Сході здобути Схід назавжди для німців.“

Про ситуацію в Буковині нам пишуть, що українську мову заборонено в урядах, школі, церкві, на дорозі. Виступи проти цього закону важко карається тюрмою. Українські пісні і вишивки заборонено під загрозою тюремної кари або концентраційного табору. Українське друковане слово, без уваги на рік видання, портрети, бюсти, тризуби—суворо заборонені їх конфіскація вже переведена. За посідання цих речей карають тюрмою від 8-15 років. За

протидержавну пропаганду словом чи друком карають важкою тюрмою або смертю. Разом, однак, з цим росте опір українських мас проти румунських окупантів. Він набирає дуже часто демонстративні вияви. Нпр., коли священик починає говорити в церкві проповідь по-румунськи, всі виходять на двір. При переписах українці вперто протестують проти того, щоб їх записувати як румунів.

В зв'язку з німецькими невдачами на Сході московська пропаганда підкреслює факт, що тепер німці змушені воювати самі, бо їхні союзники зовсім не дописали. І так в коліні Дону знищено було румунську армію, на відтинку Калитва-Міллерово — італійську, а в районі Воронежа — мадярську. Настрої між рештками німецьких „союзників" — явно протинімецькі.

В советській армії помічається недостача зброї та амуніції. Московське радіо подає дуже характерні заклики до червоноармійців і командирів червоної армії, щоб вони збирали здобуту зброю, щоб навчилися володіти нею, бо даремно не сміє пропасти ні одна здобута гармата, гвинтівка ані набій. Очевидці стверджують, крім того, велике фізичне і моральне вичерпання червоної армії, а її зимові успіхи треба приписувати слабості німців.

В Румунії велике незадоволення з приводу політики Антонеску, що запродав себе німцям. Зростають впливи Залізної Гвардії.

В т. зв. Трансністрії румуни ведуть наскрізь грабіжницьку політику та все добро вивозять в Румунію. Останнім часом почали вивозити трактори і комбайни. Населення переконане, що румуни готовляться до того, щоб кожної хвилини могти залишити окуповані українські землі.

Один український робітник, насильно вивезений до Німеччини на роботу, пише до своєї дружини: „...Ти мені пишеш, чому я не пишу листів. Отже подумай, що це не моя вина, бо тепер листів взагалі писати не можна, тільки дві картки в місяць, а в них багато не напишеш. Ти кажеш, що дуже важко жити, що все забрали, нема чого їсти. Галю, терпи, ще прийде той час, що ми і весь український нарід буде добре жити, що ніхто не буде нас називати „советруссіш", так як це тепер нас називають. Коли ми їхали сюди, то нам обіцяли всі права, а вийшло навпаки, що нам гірше жити, ніж полоненим. Нам не вільно виходити з дому, на грудях я мушу носити пришите „схід" — це значить, що ми Азія, не люди, а варвари, розбійники. Тебе може побити господар, жандарм, і немає кому пожалитися, бо ти є „советруссіш" Українського народу немає, є русский, а тільки є українська земля, багата всім, що є на світі, і родюча, з котрої можна тягнути без кінця, не дивлячись на те, що нарід гине. Ти мене питаєш, коли я приїду додому. Я скоро не приїду, я приїду тоді, як я Тобі говорив. Зараз звідси немає вороття"...

„Лемберґер Цайтунґ" з дня 7. III. 43. пише про майбутні завдання німецької молоді на Сході, підкреслюючи, що „очі всієї нім. молоді скеровані на Схід". Газета подає, що для перевишколу німецької молоді і т. зв. фольксдойчів для майбутніх завдань на Сході створено вже 7.500 вишкільних станиць.

„Лемберґер Цайтунґ" з дня 9. III. ц. р. пише, що український нарід му сить пізнати „високий ступінь німецької культури". Якщо ступінь культури якогось народу визначається у формі нещадного грабунку, мордобоїв, людоловства, биття й мордування жінок і дітей, то німецький нарід найкультурніший в світі.

На Україні діє кілька десятків німецьких торговельних підприємств, що їх завданням є експлуатувати і грабувати українські землі. „Лемберґер Цайтунґ" з дня 28. II. ц. р. повідомляє, що до дотеперішніх товариств додається нові, а саме: для продукції сільськогосподарських машин в Рівному і торговельне підприємство для підсилювання будови німецьких заводів на Україні з осідком в Луцьку.

В урядовій німецькій газеті „Фелькішер Беобахтер" за 7. березня ц. р. помістив статтю райхскомісар для України Кох, відомий тим, що, як він сам казав, для нього один центнер української пшениці важніший, ніж ціла українська проблема. Зараз він впевняє німецького читача, що, незалежно від нечуваного німецького терору й експлуатації, українці не є ворожі Німеччині. Вина за все падає, на його думку на „українських еміґрантів", що однак, не мають впливу на маси. Бо маса, мовляв, пізнала справедливу німецьку владу і тому прагне німців. — Для українського народу не сказав Кох нічого нового. Це не від сьогодні намагаються ділити український нарід на слухняну масу і революціний провід, або, як хоче цього Кох „еміґрантів". Які це „еміґранти" і чи немає їх на Україні, про це могли б найкраще сказати підвладні Коха, що наповнили тюрми і концтабори українським самостійницьким елементом. Знову ж про справедливу німецьку владу знає також добре весь український нарід, бо відчуває її на власній спині.

„Одеська Газета" (на московській мові) № 95 за м. р. оголосила, що чужинцями в Трансністрії вважаються всі, що не родились в Трансністрії. Всі чужинці мають обмежені права. Таким чином „чужинцями" на українській землі стали всі українці, що родились в інших областях.

„Одеська Газета" № 100 за м. р. повідомляє, за німецьким агенством ДНБ, що кожного дня їде з України в Німеччину 20 вагонів, навантажених різними продуктами.

„Одеська Газета" № 120 за м. р. в статті „Румунія в Новій Европі" пише дослівно таке: „Безсумнівно, Румунія займе одне з перших місць у майбутній Европі. Завдяки політичній мудрості своїх провідників, румунський нарід відограє велику ролю в майбутній сім'ї европейських народів. Румунський нарід завжди був сторожею латинізму і християнської культури на Сході".

„Одеська Газета" № 131 за м. р. пише про Балту як про місто, що завжди було центром національних ідей молдаван „Трансністрії".

„Смиренний Іринарх Старообрядческій, архієпіскол московскій“, видав своє „Посланіє“ до всіх, що живуть під німецькою окупацією, в справі допомоги червоній армії, де, між іншим, пише: „Ми здесь, на заводах, фабріках і полях, добиваем оружіе і хлеб, нужние для армії, а ви, братья і сьостри, находящіеся в тилу протівніка вместе с славнимі партізанамі, всяческі докучайте врагу, виживайте етого зверя із его временних леговіщ, лішайте его пітан'я, унічтожайте его танкі і другіе машини. Так пише московський архієпископ. Поневолені народи Сходу знають добре ціну німецьким окупантам і тому боруться проти них в ім'я своїх власних національних держав, але вони знають також, що несе їм московська окупація. Тому не поможуть тут нічого ані залицяння Кремля, ані його агентів спід стягу т. зв. московської церкви. Московська церква стояла завжди на послугах московського імперіялізму. Це вона проклинала нашого гетьмана Мазепу, вона також намагається сьогодні в спілці зі своїми хлібодавцями з Кремля підготовити грунт до нового поневолення України. Але цьому ніколи не бути. Усі спроби московського і німецького імперіялізму принести нове поневолення народам Сходу зустрічають вони безоглядною боротьбою.

„Волинь“ за 18-е березня 1943-го року повідомляє: „Кара за вбивство. 8. III. 43. пробували в'язні рівенської в'язниці втекти, при чому вони вбили одного німецького в'язничного урядника й одного голландського вартового. Енергійним виступом сторожі зліквідовано цю спробу втечі. За розпорядженням командуючого поліцією безпеки і СД, в кару і відплату ще того самого дня розстріляно всіх в'язнів із в'язниці.“ В той спосіб було розстріляно 485 в'язнів.

„Дойче Альгемайне Цайтунг“ з 4-го квітня ц. р. повідомляє: „Як новий терен для поселювання фольксдойчів призначив райхскомісар (Гіммлер, шеф гестапо — прим Ред.) область Люблин, і це для переселенців із СССР, Румунії, Болгарії, Сербії, Хорватії, Басарабії та для частини переселенців із СССР, які були призначені до области Варта (Познань), але для яких немає там вже місця.“ — Це повідомлення є одним із дальших доказів справжніх планів німецького ненаситного імперіялізму, метою якого є загарбувати чужі землі, а з народів, що там живуть, робити рабів і їх у цей спосіб винищувати.

Метою німецького імперіялізму є між іншим, германізувати другі народи, зокрема їх молодь. При винищуванні населення підбитих теренів німці часто забирають із собою маленьких дітей, щоб їх відтак виховувати на фольксдойчів, цебто яничар. „Лемберґер Цайтунг“ з дня 6-го квітня ц. р. повідомляє, що перед чотирма місяцями було вивезено до Німеччини дітей „фольксдойчів“ із сіл Галичини, зокрема „з Дрогобича, Борислава, Станиславова...“ Ці діти вчаться в райху пізнавати Німеччину і поборюють „труднощі німецької мови“, якої вони, очевидно, як українці і поляки, досі не знали.

„Львівські Вісті“ з дня 9-го квітня ц. р. пишуть: „Ніколи не забудемо тих хвилин, коли фюрер Адольф Гітлер велів велику частину українських полонених звільнити з таборів полонених і дав їм змогу повернутися додому“. Такими брехнями годують своїх читачів наемники з „Львівських Вістей“. Весь український нарід натомість знає, що німці вимордували мільйони українських полонених, і цього ніколи не забуде.

В час останньої візити болгарського короля до Німеччини Гітлер домагався висилки болгарських військ у Грецію, Сербію і Хорватію, щоб у цей спосіб могли звідтіля відійти італійці, що є призначені до Африки і на східній фронт. У зв'язку з тим заявив болгарський міністр Васілев, що „болгари держать сьогодні ще кріс при нозі, але завтра вони можуть стояти над берегами Адріятичного, Егейського і Чорного Моря“. (За „Фелькішер Беобахтер“ з 5-го квітня 43-го року).

На українських землях, головно, на східніх областях, проявила деяку діяльність агентурна московська підпільна організація, головною метою якої є боротьба з українським самостійницьким елементом. В організації цій находять місце як біломосковські, так і замасковані большевицькі елементи. Їхня робота полягає у веденні забріханої агітки про те, начебто майбутня Росія забезпечила свободу народам, знесла колгоспи тощо. При тому ці агенти послуговуються теж провокацією у відношенні до українського елементу, щоб у цей спосіб його німецькими руками винищувати. Як бачимо, московські імперіялісти, білі чи червоні, ніяк не хочуть зректися своїх планів поневолювати український нарід.

ОБ'ЯВА

Організаційна Референтура Проводу Організації Українських Націоналістів Самостійників Державників (ОУНСД) подає до відома:

1. За постановою III Конференції ОУНСД від 21 лютого 1943 року, піднімання правої руки перестає вважатися обов'язуючим організаційним привітом.

2. Закликається всіх членів Організації, що з різних причин втратили організаційні зв'язки, відновити їх в найкоротшому часі.

3. Всі члени ОУНСД, які без окремого рішення свойого зверхника протягом 1 року не приймають активної участи в праці ОУНСД, втрачають права члена Організації, а справу їхньої участи в Організації буде в кожному індивідуальному випадку віддано на розгляд організаційній владі. Рівночасно нагадується, що втрата прав члена Організації не означає звільнення від обов'язку організаційної таємниці.

Заповіді підпільної газети

Я Твій довірений приятель, що приходжу сказати Тобі слово правди, розповісти про Україну і світ, порадити, що маєш робити і як боротися за кращу долю. Не лякайся мене, бо про Тебе я нікому не скажу, але пам'ятай:

— За видавання і кольпортаж мене Твої товариші-друзі кладуть свої голови і тому бережи мене як зіницю ока!
— Обережно мене читай — в полі, або кімнаті при закритих дверях і вікнах — тихо чи шепотом, щоб ворог не бачив і дурень не чув!
— Читай швидко і другому передай, бо на мене ждуть тисячі таких як Ти і тому злочином є тримати мене: „З хати до хати, з рук до рук!"
— Передавай мене лише тим, до кого маєш довір'я, і які як і Ти після прочитання передадуть мене далі.
— Знищити мене можеш лише тоді, коли ворог наступає, а заховати вже нема часу; інакше шануй мене, бо я йду будити народ до великого революційного діла — будувати Самостійну Українську Державу.

СЛАВА УКРАЇНІ!

Друже!

— Прочитай і дай другому прочитати.
— Зроби виписки і передай їх другому.
— Поширюй наші думки і ідеї в розмовах і в своїх писаннях.
— Доказуй своєю працею і боротьбою, що Ти український самостійник-державник.
— Складай датки на революційний фонд і таким чином допомагай у сьогоднішній нашій визвольній боротьбі.

Цього від Тебе бажає сьогодні Україна!

* * *

Шануй працю тих, що під загрозою окупантського терору в підпольних умовах пишуть, друкують і поширюють українські визвольні видання!

З хати до хати, з рук до рук!

З ДРУКАРНІ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ
САМОСТІЙНИКІВ ДЕРЖАВНИКІВ